Юрґен Ґраф

МІФ ПРО ГОЛОКОСТ

ПРАВДА ПРО ДОЛЮ ЖИДІВ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

З передмови до російського видання

До видавництва «Російський Вісник» із проханням опублікувати цей матеріал звернувся Інститут перегляду історії (Institute Historical Review), що перебуває в Лос-Анджелесі (США). Автор - швейцарський учений Юрґен Ґраф співпрацює із цим інститутом, який на строго науковій основі розвінчує історичні міфи, створювані світовою закулісою для обґрунтування своїх претензій на світове панування і перетворення людей у гвинтики нового світового порядку. Пропонована читачеві робота перекладена з німецької мови і є далеко не першою на цю тему авторства відомого ревізіоніста (так називають на Заході борців з брехнею «голокосту») Юрґена Ґрафа. Але ця праця найбільш стисла і в той же час неабияк інформативна – вона являє собою свого роду резюме всієї проблеми. Також є важливим, що автор книги не німець, а громадянин мирної Швейцарії. Свої мужні дослідження він проводить винятково заради істини і справедливості. Ті, хто побажає детальніше вивчити історію виникнення й «підстави», на яких тримається найбільший міф XX століття, повинен буде звернутися до іноземної літератури, зазначеної у примітках.

Тяжкі злочини були вчинені гітлерівцями проти жидів. Їхні страждання, як і страждання представників інших народів, безмірні. Тому рішучому осуду підлягають прагнення екстремістських сил, зв'язаних насамперед із сіонізмом, використовувати ці страждання для досягнення брудних політичних цілей.

Ці прагнення викликали спочатку сумніви, а потім і протидію вчених, які вище за все ставлять історичну правду. Тих із них, котрі на підставі ретельно вивчених документів і свідчень очевидців поставили під сумнів твердження сіоністів, назвали «ревізіоністською школою», що існує на Заході вже кілька десятиліть.

Історія ревізіоністської школи трагічна. Це – історія безперервних судових переслідувань і прямого фізичного терору. Війна проти ревізіонізму підсилилася у другій половині 70- х років XX ст. і з тих пор не слабшає. Повний список її жертв зайняв би не одну сторінку.

Характерно, що головними «аргументами» у боротьбі проти ревізіоністів є судові переслідування й терор. Це наводить на думку, що інших аргументів у супротивників ревізіонізму просто немає.

Однак, незважаючи на всі небезпеки, число прихильників цієї історичної школи росте. Нещодавно (*книга видана у 1996 р. – прим. перекладача)* у Франції вийшла нова книга Роже Гароді «Основоположні міфи ізраїльської політики», яка також викриває міф про «голокост», що викликало дике озлоблення в сіоністських колах.

Р. Гароді фашистом аж ніяк не назвеш. Подібно до одного з піонерів ревізіонізму Поля Рассіньє, він також був учасником Опору і колишнім в'язнем гітлерівських концтаборів. Гароді був головним ідеологом французької компартії, з якої його прогнали в 1968 році після протесту проти введення совєтських військ до Чехословаччини. Тоді комуністи критикували Гароді за «ревізіонізм», і от тепер він знову «ревізіоніст», але іншого роду.

Поява терміну «голокост» не є випадковою. У стародавніх жидів це грецьке слово означало жертвопринесення, при якому жертва повністю пожиралася вогнем. Як пояснює Р.Гароді, термін «голокост» «*відтворює бажання зробити злочини, вчинені проти жидів, винятком в історії, тому що стражданням і смерті надається сакральний характер*».

«Мучеництво жидів, таким чином, стає непорівнянним ні з яким іншим: завдяки своєму жертовному характеру воно включається в Божественний план як розп'яття Христа в християнській теології, знаменуючи собою початок нової епохи». За твердженням рабинів, державотворення Ізраїлю - це «відповідь Бога на голокост».

«Щоб дійсний мартиролог жидів не став «банальним», доводиться, - продовжує Р.Гароді, - не тільки відсувати на другий план всіх інших, включаючи 27 млн. загиблих совєтських громадян і 9 млн. німців, але й надавати реальним стражданням сакральний характер (під ім'ям «голокост»), відмовляючи в цьому всім іншим». Доводиться триматися за дуту цифру «6 мільйонів», хоча на меморіальній дошці на згадку загиблих в Освенцімі цифру «4 мільйони» жертв уже без особливого галасу замінили на один мільйон. Лише це зменшує горезвісні 6 мільйонів удвічі.

На думку Р.Гароді, *«історія без перебільшення сама може виконати роль обвинувачки краще, ніж міф. Насамперед, вона не зводить масштаби дійсних злочинів проти людяності, які коштували життя 50 мільйонам людей, до погрому лише однієї категорії безневинних жертв, у той час як мільйони померли зі зброєю в руках, у борні проти цього варварства»*.

Серед міфів XX століття, створених світовою закулісою, міф про «голокост», який наголошує, що начебто 6 мільйонів жидів були знищені в газових камерах під час Другої світової війни, впроваджується в масову свідомість із особливою наполегливістю. Його мета - представити справу таким чином, начебто саме жидівський народ є найбільш постраждалим, і тому інші народи зобов'язані відчувати провину, каятися і платити відшкодування. Врешті-решт міф про «голокост» є злочином перед християнством, перед людством, перед Україною і, нарешті, перед самим жидівським народом. Дійсно, творці цього міфу блюзнірські заявляють, що «голокост» є спростуванням Христа, тому що «скрути й страждання Христа непорівнянні» зі стражданнями жидів у Другій світовій війні. У такому випадку «Христос є неправдою, і не від нього прийде порятунок», а від іудейства, що завдяки «голокосту» стало немов би колективним месією.

Міф про «голокост» ображає людство, тому що зображає жидівський народ головною жертвою минулої війни, хоча насправді жиди постраждали не більше, а навіть менше багатьох інших народів, втягнутих у винищувальну війну. Людство заплатило за цю війну 55 мільйонів життів, у числі котрих справжня, а не міфічна частка жидівського народу становить не 6 мільйонів, а як показують розрахунки фахівців близько 500 тисяч чоловік. Це число дуже велике і викликає у нас глибоке співчуття.

Серед тих, хто на Заході розвінчує брехню «голокосту», є чимало жидів, котрі розуміють, що цей міф сварить їх з усім світом, прикладом чого є події на Близькому Сході. На хвилі міфу про «голокост» немов би в розплату за «особливі страждання жидівського народу» всупереч волі жителів Палестини незаконно виникла держава Ізраїль, яка стала постійним вогнищем напруженості й війни на Близькому Сході, і принесла страждання й загибель мільйонам арабів. В остаточному підсумку міф про «голокост» йде жидам не на користь і шкодить їм.

Передмова перекладача українського видання

Творці міфу про «голокост» зазвичай не згадують жертви українського народу. Втім, саме український, а не якийсь інший народ зазнав найбільших страждань під час Другої світової війни і заплатив за Перемогу найстрашнішу ціну - тому міф про «голокост» зневажає пам'ять мільйонів загиблих українців. Варто згадати, що на жодній сторінці «Енциклопедії голокосту» немає згадки про десятки мільйонів жертв геноциду українського народу, здійсненого під керівництвом жидівських вождів у перші два десятиліття після 1917 року.

І дотепер продовжуються підрахунки втрат серед військових і мирного населення в роки Другої світової війни 1939-1945 років. Втрати українців були колосальними. Історики стверджують, що загальні демографічні втрати України, включно з убитими, померлими в концтаборах та під час депортацій, евакуйованими й тими, що рушили у вигнання разом із відступаючими нацистами, - становлять не менше 14 млн. осіб. У своїх фронтових щоденниках відомий український кінематографіст і письменник О.Довженко писав про 13 мільйонів загиблих. Ця цифра зустрічається й у спогадах тодішнього першого секретаря ЦК КП(б)У М.Хрущова. У «Книзі пам’яті України», де зібрані дані про загиблих, йдеться про понад 10 мільйонів загиблих, з них 6 мільйонів – під час бойових дій. Ці втрати найбільші й не порівняні зі втратами інших країн і народів у Другій світовій війні. Фактично, втрати українського народу становлять від 40 до 44% від загальних людських втрат СРСР. З 41,7 мільйона людей, які мешкали до війни в УРСР, на 1945 рік залишилося тільки 27,4 мільйони осіб.

Сотні тисяч розстріляних під час репресій у передвоєнні роки та в перші місяці війни. Депортації до Сибіру, Казахстану, Далекого Сходу - це ще понад мільйон жителів УРСР, переважно із західних областей. Упродовж червня – листопаду 1941 р. Червона армія втратила близько 5 млн. воїнів, у полон потрапили 3,8 млн. солдат і офіцерів, серед яких 1,5 млн. становили українці. 2,4 мільйони остарбайтерів із 2,8 мільйонів радянських людей, загалом вивезених у нацистське рабство! За 1944-1953 роки в Галичині, на Волині й Рівненщині лише за офіційними даними було репресовано 500 тисяч осіб, із них заарештовано 134 тисяч, убито понад 153 тисяч, виселено за межі України 203 тисячі.

Україна, з огляду на її геополітичне розташування, стала епіцентром європейського театру воєнних дій у Другій світовій війні. На руїни перетворилися 720 українських міст і містечок, 28 тисяч сіл, з яких 250 спалено вщент, знищено 16,5 тисяч промислових підприємств, 18 тисяч лікувальних закладів, 33 тисячі шкіл, вузів, технікумів та НДІ; а також понад 33 тисячі колгоспів, радгоспів, МТС. І все це зробили не тільки нацисти, а й совєтські війська під час відступу.

Втім, світове й українське жидівство намагається накинути на українців звинувачення у геноциді жидів. Президент центру «Голокост» М.Гефтер у книжці «Відлуння голокосту і російсько-жидівське питання» відверто пише, що відповідати за жидівський голокост мають не нацисти, а народи Росії та України. Є.Червоненко, перебуваючи в 2005 р. на посаді міністра транспорту, через відомчу прес-службу розповсюдив заяву в якій сказано, що «*в 41-му році, після відмови есесівців, українські поліцаї розстрілювали мирне населення у Бабиному Яру*». Натомість Ю.Ґраф стверджує, що історія Бабиного Яру виглядає зовсім не такою, як нам її намагаються представити - і відносить її до одного з міфів про голокост. Його підтримують у цьому вітчизняні дослідники, які доводять, що жидів зібрали біля залізничної станції Лук’янівка-Товарна і вивезли з Києва до трудових таборів і гетто, а в яр Бабиного Яру, який знаходився за сотню метрів поруч, викидали відібраний в них зайвий багаж.

I. Брехня про «газові камери» та про знищення жидів

У що вірить людство, починаючи з 1945 р.

У середині XX століття в серці Європи німці протягом трьох років (з осені 1941 р. по осінь 1944 р.) таємно від усього світу вбили від 5 до 6 млн. жидівських чоловіків, жінок і дітей. В основі такого знищення цілого народу лежав диявольський, ретельно продуманий націонал-соціалістським (НС) урядом план. Більша частина жертв, на думку різних істориків, – від 2 до 5 і більше мільйонів - була знищена невідомим до того часу способом, а саме в газових камерах (ГК) і в автомобілях за допомогою вихлопних газів.

Масові вбивстві відбувалися в шести розташованих на території Польщі таборах смерті: в Освенцімі, Майданеку, Бельзеці, Собіборі, Треблінці та Хелмно. В останньому з названих таборів як знаряддя вбивства використовувалися газові автомобілі, у п'яти інших - стаціонарні ГК.

Освенцім і Майданек були комбінованими - трудовими та винищувальними - таборами. Придатні до роботи жиди відбиралися тут для примусової праці, а непрацездатні негайно, без реєстрації відправлялися до ГК.

Що стосується Треблінки, Собібору, Бельзеця та Хелмно, то вони були цілковитими фабриками смерті, де, за винятком жменьки жидів, що обслуговували табір, всіх їх без зволікання, не реєструючи, знищували за допомогою газу. Трупи вбитих спалювали вщент - якихось у крематоріях, інших на відкритому повітрі. Крім зазначеної кількості, німці знищили також у СРСР від 1 до 2 млн. жидів за допомогою газових автомобілів і розстрілів. Вбивства там робили спеціальні війська, що складалися з одних душогубів, - так звані «айнзатцкоманди».

Доцільно також врахувати півмільйона, чи не більше, жидів, що померли в гетто та робочих таборах від поганого поводження, хвороб, недоїдання. Вони хоча й входять до загального числа 6 млн., але їхня смерть не була результатом цілеспрямованої політики знищення. Їх не можна назвати прямими жертвами «голокосту», але для простоти їх зараховують до таких.

З моральної точки зору «голокост» – що більш ніж півстоліття втлумачують ЗМІ всього світу - не може бути зіставлений із жодним злодіянням минулого. Німці пішли на «голокост» не тому, що жиди являли для них якусь реальну або потенційну небезпеку, а тільки тому, що жиди були жидами. Отже, через суто расову ненависть німці, як проголошує обвинувачення, винищили цілий народ. Через расову ненависть вони вбивали не тільки дієздатних чоловіків, але й літніх людей, жінок, дітей, а навіть малят. Тільки тому, що вони називалися жидами.

«Голокост» як релігія

Клод Ланцман, постановник 9-годинного фільму «Шоа», в одній з його сцен, де «очевидці» описують процес знищення в таборах смерті, наводить висловлення, яке не потребує коментарів: «*Якщо Освенцім - це не просто жах історії, якщо він не підпадає під визначення «банальності зла», то в такому випадку він підриває самі основи християнства. Христос - син Божий, що дійшов до кінця людських можливостей, коли він перетерпів жахливі страждання. ... Тож якщо Освенцім - правда, тоді, виходить, існують людські страждання, взагалі не порівнянні із стражданнями Христа. ...У такому випадку Христос є неправдою, і не від нього прийде порятунок... Тому що Освенцім незрівнянно екстремальніший, ніж Апокаліпсис та породжує незрівнянно більший жах, ніж те, що Іоанн розповідає в Апокаліпсисі. Тому що Апокаліпсис підданий опису і навіть сильно нагадує голлівудські шоу, спектакль, тоді як Освенцім невимовний і неуявний, а значить*

книга Апокаліпсис - неправда, а з нею і Євангеліє. Освенцім є спростуванням Христа».

Отже, зрозуміліше не скажеш про те що «голокост» навіки став релігією для багатьох жидів. У Бога, мабуть, вірять два жиди із трьох, у ГК - 99,9%. І якби ця похмура релігія обмежувалася лише жидами, це була б їх сугубо особиста справа. Але з деякого часу вкрай фатально вже здійснюються неприховані спроби нав'язати її нежидам.

«Якщо Освенцім - це правда», тож порятунок приходить не від Христа - так вважає Ланцман. Але від кого ж? Цілком очевидно: від юдейства, яке стало завдяки Освенціму колективним месією! Протиполюсом до такого месії виступає «НС-режим з його фабриками смерті» - втілення абсолютного зла.

До вжитку такої релігії - псевдорелігії - включені зростаючим числом пам'ятні місця «голокосту». А сумніви у «голокості», і, навіть, будь-яке його наукове дослідження тим часом у багатьох державах почали переслідувати за законом. Нині на «вільному Заході» можна безкарно сумніватися в існуванні Бога, а в ГК – не можна. Так замкнулось коло. Чому ж майже всі вірять у «голокост»?

Поза сумнівом, в офіційну версію «голокосту» вірить переважна більшість, принаймні, жителів Заходу - і відбувається це через цілком виправдану причину. По-перше, важко уявити собі, щоб усі ЗМІ протягом півстоліття поширювали історію, невірну навіть у загальних рисах. Довірливий середній обиватель ще може повірити у те, що число жертв ГК є перебільшеним, але думка про те, що вся історія із ГК є обманом - від самого початку уявляється йому неприпустимою. На ній всерйоз навіть затримуватися не можна. Через це, варто нагадати про три явища, які, як багато кому здається, офіційну версію «голокосту» роблять незаперечною.

1. Чимале число жидів, що зникли із багатьох місць їх колишнього компактного проживання, які перебували за часів війни під німецьким контролем: насамперед із Польщі, де до початку 30-х років, як визнано, проживало понад 3 млн. жидів, а тепер, відповідно до офіційної статистики, - тільки кілька десятків тисяч. Де тепер ці жиди, якщо їх не винищили? – саме так ставиться питання.

Ближче до кінця наших досліджень ми розглянемо демографічні аспекти зазначеного питання, а доти обмежимося тільки одним контраргументом. В областях на схід від Одеру та Нейсе наприкінці Другої світової війни проживало близько 16 млн. німців. Тепер їх там залишилося від 1 до 2 млн. Чи означає це, що інші східні німці були винищені? Ні, хоча чимало їх і загинуло під час виселення. Більшості все-таки вдалося податися на Захід і вижити. Відповідно, й велика кількість жидів, що зникли з Польщі не є доказом того, що вони були винищені. Адже вони могли звідти й евакуюватися, втекти. Чи було таке, й у яких масштабах? Це питання, як вже говорилися, ми розглянемо пізніше.

2. Нібито існує незліченна кількість свідків. Не обізнані в цьому питанні переконано виголошують: «Можливо окремі свідки й брешуть або перебільшують жахи «голокосту», але щоб брехали всі? Неймовірно!» Аргумент цей заснований на чистому непорозумінні. Існує набагато менше свідків знищення жидів у ГК - а в цьому полягає головне питання про «голокост» - ніж багато хто собі уявляє. Той, хто почне читати визнану зразковою літературу про «голокост», - незабаром виявить, що скрізь у ній фігурує одна й та ж сама купка свідків: Герштейн, Хесс, Броуд, Врба, Мюллер, Бендель, Файнцільберг, Драгон, Нызлі та ще кілька людей. І якщо врахувати, що судового або документованого доказу вбивств у ГК не існує, - а ми покажемо це самим докладним чином, то виходить, що вся історія «голокосту» спирається на

свідчення менше двох десятків головних свідків. Інші «незліченні свідки» навіть не стверджують, що вони очевидці - вони чули про ГК від других і третіх осіб.

3. Фотографії та кінофільми. Безперечним є лише єдине: існування справжніх фотознімків мертвих і живих кістяків у німецьких КТ (КТ – концентраційний табір), зроблені після їхнього звільнення військами союзників. Але доказом систематичного знищення жидів вони в ніякому разі не слугують, оскільки навіть за офіційною точкою зору істориків, ці померлі та умираючі є жертвами епідемій, які широко поширилися в останні місяці війни і все занурили у хаос.

Утім, безперечним є й інше - поряд зі справжніми існують грубі підробки (фотомонтажі; картини, вдавані за фотографії тощо), які завзято розповсюджуються десятиліттями. Велика заслуга в їхньому викритті належить Удо Валенді. Усі подібного роду підробки не говорять ані за, ані проти «голокосту», проте, вони будять у нас недовіру. Скажіть, навіщо, вдаватися до такого примітивного шахрайства, якщо існує маса незаперечних доказів існування ГК і знищення жидів?

Аргумент: я сам бачив це в кіно, по телебаченню! - здатний справити враження лише на зовсім просту, довірливу душу. Всі фільми про знищення жидів - «Голокост», «Шоа», «Список Шиндлера» - зроблені через багато років після закінчення війни і тому, природно, не мають ніякої доказової сили. Зовсім не випадково такий витвір, як «Список Шиндлера», знятий на чорно-білу плівку. У такий спосіб намагаються створити у неосвіченого глядача враження, нібито це - документальний фільм.

II. Функція «голокосту» в світі після 1945 р.

Політичні наслідки «голокосту» величезні. Розглянемо найважливіші з них.

Заснування держави Ізраїль і позбавлення палестинців цивільних прав

Без «голокосту» світ ніколи й нізащо не погодився би на створення держави Ізраїль, оскільки в той час у світі вже відбувався потужний процес деколонізації. Англійці вирішили надати незалежність Індії; десятки азіатських і африканських територій прагнули скинути з себе панування білих. На тлі процесу звільнення колоній колоніальне облаштування жидів у Палестині виглядало par excellence анахронізмом, незважаючи на те, що його благословили як на Заході, так і в СРСР. До того ж колонізація проводилася із застосуванням жахливого насильства; багато арабських сіл зрівняли із землею.

Більшу частину палестинців було видворено з їхньої батьківщини. В 1967 р. Ізраїль захопив додаткові арабські території, населення яких з того часу піддається різним репресіям: депортаціям, арештам - у 1992 р. 15 тис. палестинців знаходилось за ґратами за політичними мотивами! Катуваннями, спеціальними командами вбивць ліквідуються опозиціонери, влаштовуються вибухи будинків, експропріації, нескінченні витончені зачіпки. І все це - на очах у світової громадськості, котра хоч і не виказує схвалення, але терпить. Врешті-решт, жидівський народ, що пережив голокост, має потребу в батьківщині, де він міг би вберегтися від нового геноциду! Та й чого варті страждання палестинців у порівнянні зі стражданнями, перенесеними жидами при Гітлері!

Без масованої допомоги ззовні держава Ізраїль є нежиттєздатною. Головні джерела його фінансування: офіційна допомога США, підтримка міжнародного жидівства та німецькі «компенсації». До 1992 р. ФРН виплатила Ізраїлю (а також жидівським організаціям), відповідно до офіційної статистики, 85,4 млрд. нім.

марок, дійсні ж цифри значно вищі. Сюди варто ще залучити німецькі безкоштовні поставки різних товарів. Наум Гольдман, багаторічний голова Всесвітнього жидівського конгресу у книзі *«Жидівський парадокс»* пише*: «Без німецьких компенсацій, які були виплачені в перші 10 років після заснування Ізраїлю, держава не змогла б розвинути й половини існуючої інфраструктури: весь залізничний парк, всі кораблі, всі електростанції, а також більша частина промисловості - німецького походження».*

Імунітет жидів проти критики

До 1945 р. критикувати жидів дозволялося, тепер - зась.

Будь-яка, навіть найобережніша критика жидівства та сіонізму - наприклад, за непомірно великий вплив на ЗМІ або за пихате поводження Центральної жидівської ради у Німеччині - миттєво нейтралізується за допомогою дубини Освенціму за наступним зразком: той, хто критикує жидів, є антисемітом; Гітлер теж був антисеміт; як ми знаємо, він убив 6 млн. жидів; отже всякий, хто критикує жидів, прагне нового голокосту. І якою б примітивною не була подібна аргументація, вона дотепер надзвичайно дієва.

Оголошення поза законом усякого націоналізму, крім жидівського

Якщо спочатку дубина Освенціму була занесена над німцями, то тепер вона все частіше злітає й над іншими європейськими та другими народами. Типова аргументація у цьому випадку звучить так:

- В той час, коли Гітлер убивав жидів мільйонами, світ дивився на це і не діяв. Ані Захід, ані Совєти, ані міжнародний Червоний Хрест, ані Ватикан не затаврували ганьбою вбивство народу, ніхто не спробував врятувати жидів – натомість, всі знали, чим займалися нацисти. Отже, у голокості винуватий весь білий світ.

- Оскільки німці в той час знищення жидів прийняли без спротиву, то сьогодні вони повинні надолужити свою провину, і всіх бажаючих емігрувати до Німеччини з інших областей земної кулі, а особливо жидів, приймати без заперечень і негайно забезпечувати допомогою. А якщо їм буде відмовлено в еміграції, це буде означати, що в Німеччині знову «піднімає голову» нацизм!

- Усякий націоналізм, крім жидівського, є вкрай небезпечним, оскільки він легко призводить до расизму, а, отже, ховає у собі загрозу нового голокосту. Націоналістом же є всякий, хто не підтримує масове переселення мусульман і кольорових народів до Європи та Північної Америки.

Отже, «голокост» практично призводить до того, що білі, християнські нації більше не мають аніякого права зберігати свою ідентичність. Їхній моральний обов'язок - змішатися з іншими расами і дозволити без заперечень обганяти себе та відтісняти. Як? Ви не згодні? Ви заперечуєте? Отже, чи ви не є нацистом?

III. Ревізіоністи

Сьогодні всякий знає, що існують групи людей, які радикально ставлять під сумнів势 пануюче уявлення про долю жидів у Третьому Рейху. Цих людей називають «ревізіоністами», або, точніше сказати, «ревізіоністами голокосту». ЗМІ лають їх убивчими висловами, називають «оббріхувачами Освенціму» і, не довго думаючи, пхають в один горщик з «правими радикалами». Якщо пересічного громадянина запитати: що, власне кажучи, стверджують ревізіоністи та на що вони спираються у своїх доводах, то він нічого не зможе відповісти. І це є природнім, оскільки ЗМІ,

що знаходяться під суворим і тотальним контролем, заборонено повідомляти будь-що про аргументи ревізіоністів.

Через це багато людей мають хибне уявлення про ревізіонізм і вважають, що ревізіоністи нехитро заперечують страждання жидів під час Другої світової війни. Насправді, ніхто не сперечається з тим, що значне число жидів під час панування НС було відправлено в КТ, що чимала їхня кількість померла там від епідемій і виснаження. Ніхто не бере під сумнів факти розстрілу жидів, насамперед на Східному фронті.

Ревізіоністи заперечують три наступні положення:

1. Існування плану фізичного знищення жидів.
2. Існування «газових камер» і «таборів смерті», улаштованих для знищення людей.
3. Вбивство на підконтрольних НС теренах від 5 до 6 млн. жидів.

Ті, хто стверджує, що ревізіонізм є «праворадикальним» рухом - також помиляються, оскільки він взагалі не є ідеологією. Він, як сказав професор Робер Форіссон, є методом. Ревізіоністи перевіряють ще раз офіційні версії «голокосту» за допомогою тих же засобів, які вважаються загальновизнаними в застосуванні до інших періодів історії. Є випадки, коли деякі ревізіоністи у своїй політичній орієнтації схиляються вправо, однак яке це має відношення до правильності або хибності їх висновків, що обґрунтовуються науково? Ким був той, хто відкрив нову планету - консерватором, лібералом, соціалістом або комуністом - не має жодного значення для самого відкриття.

Втім, тут зустрічаються й примітні факти. Так, один видний ревізіоніст голокосту прийшов зліва. Це Поль Рассіньє - учасник французького руху Опору, соціаліст і колишній в'язень таборів Бухенвальд і Дора-Міттельбау.

Якщо уважніше спостерігати за кампанією, яку кліка ЗМІ й політиків ведуть проти ревізіоністів, то негайно ж відкриється ціла низка «визначних пам'яток». Насамперед, ревізіоністську літературу оптом позбавляють усякої достовірності, її, мовляв, можна вподібнити тим божевільним заявам, у яких понині стверджується, що Земля є центром Всесвіту. А тому ревізіоністи нібито страждають тихим божевіллям. Але в такому випадку, чому до них так уважно ставляться опоненти?

Хіба тягнуть до судів людей, котрі заперечують обертання Землі навколо Сонця? Дивним чином ці «безглузді диваки» виявляються вкрай небезпечними для керівної касти «західної демократії», оскільки вони загрожують похитнути її фундамент. Так, Патрік Банерс пише з приводу засудження голови Національної партії Німеччини, ревізіоніста Гюнтера Деккерта: «*Якби розуміння Деккертом голокосту було вірним, те це означало б, що Федеративна Німеччина заснована на неправді. Кожна промова президента, кожна хвилина мовчання, кожна книга з історії виявилися б неправдою. Заперечуючи знищення жидів, він заперечує легітимність Федеративної Республіки*».

Але чи можливо таке, щоб жменька безрозсудних людей могла загрожувати підвалинам «Федеративної Республіки»? Ні, добродії журналісти, у вашій аргументації є щось підозріле. Або ревізіоністи «божевільні» - тоді вони безпечні, а ви побережіть типографську фарбу і не труїть їх, або вони дійсно небезпечні для пануючого на Заході ладу і тоді вже ніякі вони не «божевільні». Виберіть один з варіантів, оскільки обидва разом є несумісними.

Справа виглядає вкрай вражаючою зокрема через те, що «заперечувачі» (точніше сказати «спростовувачі») «голокосту» переслідуються за законом у багатьох країнах.

Підставою для такого нахабного втручання юстиції у сферу вільних досліджень став прийнятий у 1990 р. у Франції так званий «Loi Gayssot» (Закон Гайсо). У ФРН ревізіоністи притягаються до суду згідно з §130 Кримінального кодексу (розпалення національної ворожнечі), §131 (розпалення расової ненависті) і §189 (наруга над пам'яттю померлих). До середини 1996 р. передбачається почати проти ревізіоністів кілька сотень судових процесів. У Австрії свого роду «молотом відьом» для придушення вільних досліджень «голокосту» служить прийнятий в 1992 р. так званий «закон», що забороняє поновлення НС діяльності.

Всі ці закони суперечать конституційно гарантованому праву на вільне виявлення думок.

Протиправною є й судова практика, котра опирається на ці закони, які позбавляють підсудних будь-якої можливості надавати свої докази, коли висновки експертів про технічну неможливість декларованих масових убивств не приймаються до уваги, через посилання на «очевидність» голокосту.

Гротескно виглядає вже сама передача до компетенції юристів права вирішення спірних історичних питань. Наведемо один приклад. Мюнхенський учений Херберт Ілліг у книзі «А чи жив коли-небудь Карл Великий?» заперечує існування Карла Великого, і весь період часу між 614 і 911 роками проголошує фантастичним. Всі ці 297 років разом з історичними фігурами того часу були, згідно з Іллігом, вигадані в політичних цілях. У якості доказу він посилається на факт відсутності архітектурних пам'ятників з тих, так званих, «темних століть» тощо. Не заглиблюючись далі у зміст його книги, скажемо, що якщо все, сказане в ній пусте, то її варто ігнорувати; але якщо автор раптом колись виявиться правим - його доведеться визнати генієм. Утім, є й третя можливість, що Карл Великий все-таки існував, але багатьох, приписуваних йому героїчних подвигів, не вчиняв. У такому разі книга Ілліга може плідно вплинути на історіографію, показуючи їй, як важливо не довіряти сліпо першоджерелам, а перевіряти їх. Але, що би там не відбувалося із книгою Ілліга, цілком очевидно єдине: через неї йому не доведеться постати перед слідчим. Нікому не спаде на думку заґратувати його через його заперечення «знищення народу», адже, він учиняє саме це, заперечуючи існування Карла Великого, якому приписують масове знищення язичників-саксів.

Тобто, Карла Великого можна вивчати безкарно, а от долю жидів у третьому Рейху - зась. Будь-яка здатна думати людина з приводу цього зробить висновок, що істина, яку потрібно захищати за допомогою кримінального кодексу, на перевірку, швидше за все, виявиться брехнею.

IV. Що саме насправді відбувалося?

Перше ніж ми звернемося до доказовості «голокосту», під яким, повторюємо, розуміється цілеспрямоване масове знищення жидів за допомогою газу, - необхідно загалом описати те, що безперечно відбувалося з жидами у третьому Рейху.

Жидівська політика НС Робочої партії Німеччини була з самого початку спрямована на те, щоб постійно зменшувати вплив жидів у Німеччині, а більшу їхню частину примушувати до виїзду із країни. Першій меті слугувала ціла низка постанов і законів, що приймалися починаючи з 1933 р., і які, за допомогою високих квот, обмежували кількість жидів у середовищі адвокатів, лікарів тощо, а також звужували господарські й політичні права жидів. Принаймні, до 1938 р. процес цей відбувався без застосування насильства; до “ночі битого скла” жоден жид не був відправлений у

табір за те, що він жид. Він міг потрапити туди лише у випадку, якщо виявлявся військово-політичним супротивником режиму НС, або вчинив карний злочин.

Щоб запустити механізм жидівської еміграції, НС тісно співпрацювали із сіоністськими організаціями, зацікавленими у виїзді якомога більшого числа жидів до Палестини. Ця спільна націонал-соціалістична-сіоністська робота документована у всіх своїх частинах і опублікована багатьма авторами. Вона, наскільки нам відомо, ніким не заперечується.

Англійці перешкоджали переселенню жидів у Палестину, і тому все просувалося дуже повільно; багато хто з німецьких жидів обирали інші країни для переселення, найчастіше – США. Хоча й там на шляху жидівської еміграції постійно зводилися перешкоди.

До 1941 р. переважна більшість німецьких та австрійських жидів опинилися у вигнанні. Цього ж року почалася депортація жидів до робочих таборів і гетто. Підставами для цього стали: по-перше, брак німецької робочої сили - через те що більшість чоловіків були відправлені на фронт; по-друге, жиди, безперечно, почали являти собою загрозу для нацистської держави.

Жид Арно Люстігер, борець тодішнього Опору, що пережив багато таборів, із гордістю повідомляє, що у Франції 15% операцій, проведених Опором, припадає на частку жидів. Жиди тоді становили менш 1% від населення Франції. Комуністична сіоністська організація «Червона капела», яка завдала величезних збитків німецькій армії, в основному складалася із жидів.

Варто зазначити, що в інших країнах підозрілі національні меншості інтернувалися на підставі незрівнянно менших підстав. Зокрема, у США налічувалося чимало японців, яких, хоча вони і мали американський паспорт, було заґратовано у таборах. При цьому, як визнав пізніше Рональд Рейган, не було зареєстровано жодного випадку шпигунства або диверсій з боку американських японців.

У країнах, захоплених Німеччиною, жиди страждали від депортації далеко не рівною мірою. Особливо жорстко обійшлися з ними в Голландії, звідки їх було вивезено біля двох третин. Із Франції ж, навпаки - як свідчить Серж Кларсфельд, був депортований 75.721 жид, що відповідало приблизно 20% жидівського населення Франції; але й з того числа багато хто був депортований не через віру і расову приналежність, а з-за участі в Опорі або через порушення різних приписів та законів. У таких випадках почасти депортували й нежидів. Незначну частину жидів депортували у Бельгії.

У таборах була жахаюче висока смертність - головним чином через хвороби. Особливо людей уражав сипняк, що поширювався вошами. Для боротьби з ним почали застосовувати інсектицид циклон-Б. В Освенцімі, найбільшому КТ, сипняк особливо лютував наприкінці літа й восени 1942 р. Епідемія досягла піку між 7 і 11 вересня, коли щодня в середньому вмирало 375 ув'язнених. До січня смертність знизилася до 107 осіб на день, а до березня знову піднялася до 298.

У західних таборах стан особливо погіршився в останні місяці війни, коли померли десятки тисяч людей. Бомбовим терором союзників була повністю зруйнована інфраструктура, знищені сховища продовольства та медикаментів. У таборах нестаток став критичним у всьому: в їжі, у ліках, у бараках. Чак Егер - льотчик, який першим подолав звуковий бар'єр, - пише у своїх спогадах, що його ескадрилья одержала наказ уражати все, що рухається. «Німеччину, - пише він, - було не так просто поділити на невинних цивільних осіб і військових. Наприклад, селянин зі свого картопляного поля годував німецьку армію».

Таким чином, союзники цілеспрямовано за допомогою страшної повітряної війни спричинили тотальний голод, а потім лицемірно взяли на себе роль суддів над переможеними, заходилися їх судити за те, що в КТ погано годували!

Особливо жахливе становище застали британські війська у квітні 1945 р. у Берген-Бельзені, де перед їхніми очима постали тисячі непохованих трупів і «живі кістяки». Пропаганда дотепер використовує зроблені там фотографії в якості доказу існування «голокосту». Однак факти говорять про інше.

Комендант табору Йозеф Крамер щосили протестував проти надсилання до безнадійно переповненого табору нових ув'язнених, але безуспішно. Замість того, щоб інтернованих у східних таборах просто залишати совєтам, НС евакуювали їх на Захід і розподіляли по існуючих там таборах, щоб жоден солдат і жодна робоча сила не потрапила до рук Червоної Армії.

Транспорти дорогою постійно бомбувалися, евакуація нерідко тривала тижнями - і багато ув'язнених знайшли свою смерть тієї лютої зими. У таборах же, куди надходили ті, хто спромігся перенести дорогу, становище з кожним днем ставало все драматичнішим.

Протести Крамера залишалися не почутими. У Бельзені тим часом лютували тиф і дизентерія, а їжі ставало все менше. Що лишалося робити Крамеру? Відпустити ув'язнених? Але хто б став їх годувати на волі? Адже епідемії перекинулися б на цивільне населення. Чи повинен він був разом із політичними відпустити також і рецидивістів, щоб вони напалися на населення? У нього самого існувала можливість утекти в Південну Америку, поцупивши із собою табірну касу. Але він цього не зробив, довірившись британській шляхетності - і дорого за це заплатив. Пресою він був затаврований як «бестія Бельзену» і судовим фарсом був засуджений до смертної кари.

Також і в інших таборах переважна більшість жертв припадає на кінець війни. Зокрема, у Дахау із січня по квітень 1945 р. померло 15 389 чоловік, а в за весь попередній час війни - 12 060.

Трагічне становище в таборах стало неминучим наслідком катастрофи Німеччини - і воно не мало нічого спільного із планомірним геноцидом, чого не скажеш про бомбову війну союзників проти мирного населення Німеччини (і Японії). В одному Дрездені було вбито 250 тис. чол., тобто за одну ніч там страчено у 8 разів більше людей, ніж у Дахау за всю війну, і при цьому - найжахливішим чином.

Жиди, без сумніву, вмирали і за межами КТ. В гетто у Лодзі з осені 1939 р. до осені 1944 р. померло, відповідно до жидівських джерел, 43411 чоловік. У варшавському гетто до початку повстання (навесні 1943 р.) було зареєстровано 26 950 смертей. Частина людей, певна річ, померли природною смертю, але більшість - унаслідок воєнних дій і евакуації.

Підсумок: жиди важко постраждали під час Другої світової війни, вони понесли чималі людські втрати. Однак не буває воєн, де не страждають, не гинуть люди. У Дрездені 250 тис. чоловік протягом однієї ночі загинули в страшних муках - згоріли, були поховані під руїнами; у Ленінграді сотні тисяч росіян померли від голоду; 180 тис. чоловік загинуло під час придушення Варшавського повстання. Важко страждали не лише ув'язнені КТ, але й росіяни, і німецькі солдати на фронтах. Тож, чи насправді страждання жидів неабияк перевершують у відсотковому відношенні втрати інших народів? Відповіддю на ці питання ми тепер і займемося.

V. Хто один раз збрехав...

Якщо розповсюджувані ортодоксальними істориками протягом десятиліть заяви та обчислення розглянути під збільшувальним склом, то можна виявити, що там панує жахлива плутанина, і що офіційна версія постійно міняється - як у романі Джорджа Оруелла «1984». От кілька показових фактів.

А. Число жертв Освенціму

В найбільшому КТ, улаштованому НС, померло:

- 9 млн. чол., відп. до фільму «Nuit de Brouillard» (Ніч і туман);
- 8 млн. чол., відп. до опублікованого в 1945 р. повідомлення французького Відомства з вивчення військових злочинів;
- 7 млн. чол., відп. до свідчення ув'язненого Рафаїла Фейдельсона;
- 6 млн. жидів., згідно з даними жидівського видавця Тіберія Кремера;
- 5 млн. чол., з них 4,5 млн. жидів, згідно з «Le Monde» від 20 квітня 1978 р.;
- 4 млн. чол., відп. до Нюрнберзького трибуналу;
- 3,5 млн. отруєних газом, з них 95% були жиди («багато» інших померли з інших причин), відп. до думки кінорежисера Клода Ланцмана;
- 3,5 млн. чол., з них 2,5 млн. були отруєні газом тільки до 1 грудня 1943 р., відп. до визнання першого коменданта Освенціму Рудольфа Хесса;
- 2,5 млн. чол., відп. до свідчення ув'язненого Рудольфа Врби;
- 2-3 млн. убитих жидів і тисячі нежидів, відп. до визнання есесівця Перрі Броуда;
- 1,5-3,5 млн. жидів отруєно тільки між квітнем 1942 р. і квітнем 1944 р., відп. до заяви ізраїльського «експерта з голокосту» Ієгуди Бауера, зробленої в 1982 р.;
- 2 млн. отруєних газом жидів, відп. до свідчення Люсі Давидович;
- 1,6 млн. чол., з них 1352980 жидів, відп. до заяви Ієгуди Бауера, зробленої в 1989 р.;
- 1,5 млн. чол., відп. до заяви польського уряду, зробленої в 1995 р.;
- близько 1,25 млн. чол., з них 1 млн. жидів, відп. до заяви Рауля Хільберга;
- 1-1,5 млн. чол., відп. до заяви Ж.-К.Прессака, зробленої в 1989 р.;
- 800-900 тис. чол., відп. до жидівського історика Геральда Рейтлінга;
- 775-800 тис. чол., з них 630 тис. отруєних газом жидів, відп. до заяви Ж.-К.Прессака, зробленої в 1993 р.;
- 670-710 тис. чол., з них 470-550 тис. отруєних газом жидів, відп. до заяви Ж.-К.Прессака, зробленої в 1994 р.

Як бачимо, число жертв із роками поступово, але відчутно скорочується. Втім, загальне число жертв «голокосту» в 5-6 млн. від цього ніяк не коливається. З цих 5-6 млн. можна вилучати сотні тисяч, навіть мільйони - вони залишаться все тими ж. Така математика «голокосту»!

На які ж документи, на які розкопки масових поховань спираються голокостники, скорочуючи число жертв? Ні на які! Всі наведені вище цифри є чистою вигадкою, без будь-якої причетності до документованої реальності табору Освенцім. За розрахунками ревізіоністів, там померло близько 150 тис. жидів (Форіссон) або 160-170 тис. (Маттоньо); з них отруєних газом - нуль. Епідемії, у першу чергу сипняк, були головною причиною такої жахаюче високої смертності.

Б. Мило з жиру жидів

На Нюрнберзькому процесі совєтською стороною стверджувалося, що з жиру вбитих німці робили мило. Ця вульгарна, страшна казка регулярно, протягом десятиліть спливає у світовій пресі, подібно до чудовиська озера Лох-Несс. З поетичним натхненням вона була прикрашена Симоном Візенталем:

«Останнього тижня березня (1946 р.) у румунській пресі з'явилося унікальне повідомлення: у маленькому румунському містечку Фольмігени була проведена урочиста церемонія поховання на жидівському цвинтарі 20 ящиків мила ...На ящиках стояв напис R.J.F. - «чистий жидівський жир»... Наприкінці 1942 р. перший раз з'являється жахливе слово - «транспорт для мила». Це було у Варшавському воєводстві, а фабрика перебувала в Галичині, у Бельзеці. На тій фабриці з квітня 1942 р. по травень 1943 р. перероблено 900 тис. жидів на сировину... Культурному світу важко зрозуміти, з яким задоволенням нацисти і їхні дружини дивилися на це мило. У кожному шматку вони бачили цирковий трюк, за допомогою якого туди був схований жид, що міг би бути другим Фрейдом, Ейнштейном або Ерліхом... Поховання цього мила... виглядало як щось протиприродне. Зачарована журбота, що сиділа в цьому маленькому предметі щоденного користування, розривала навіть скам'янілі серця людей XX століття. В атомне століття повернення до темної середньовічної кухні відьом діє як примара. І все-таки це правда!».

В 1990 р. ізраїльський «експерт з голокосту» Шмуль Краківський повідомив, що мило з жидів є вигадкою.

З винятковою нахабністю (*хуцпа – прим. перекладача*) він додав, що цю казку склали німці, щоб заподіяти жидам душевні страждання!

В. Методи знищення жидів

З літератури про «голокост» можна довідатися, що вбивство жидів здійснювалося у наступні способи:

- в Освенцімі й Майданеку інсектицидом циклон-Б;
- у Майданеку частково чадним газом;
- у Хелмно шляхом виведення усередину вантажного автомобіля вихлопних газів;
- у Бельзеці, Собіборі й Треблінці вихлопними газами дизельного двигуна;
- на Східному фронті в газових автомобілях і масовими розстрілами.

Простежуючи за роками історію «голокосту», що починається в 1942 р., раз по раз натрапляєш на приголомшливі речі. З великою наочністю там описані незліченні способи вбивства, щодо яких більш пізня література не проронила жодного слова - мовчить як німа. От лише деякі з них:

а) *пневматичний молот*

Цей метод описаний у повідомленні польського Опору наступним чином: «Коли команду відправляли на роботу, вона йшла у двір, де робили екзекуції та страти за допомогою пневматичного молота. Ув'язнених приводили одного за іншим у двір голими, зі зв'язаними руками. Дорогою в них позаду вистрілювали із пневматичного пристрою. Під дією стисненого повітря молот вдаряв по черепу і розбивав його вщент».

б) *електричні ванни*

Знов-таки за повідомленням польського Опору, з посиланням на свідчення офіцера СС, говориться: "Ув'язнених у позаслужбовий час заганяли по 2500 чол. у камеру з водою й пускали електричний струм...".

в) *електроконвейер*

Про цей метод повідомляє газета «Правда» через 5 днів після звільнення Освенціму (2 лютого 1945 р.): "Вони (німці) зрівняли пагорб у східній частині табору, забрали і знищили всі сліди конвеєра, на якому сотні людей одночасно вбивали електрострумом".

г) *атомна бомба*

На Нюрнберзькому процесі американський обвинувач Роберт Джексон заявив таке: «У маленькому тимчасовому селі, яке було побудоване спеціально для цієї мети, було вбито 20 тис. жидів. За допомогою щойно винайденого засобу знищення 20 тис. чоловік були знищені майже миттєво й так, що від них нічого не залишилося, ніякого сліду. Вибух утворив температуру в 400-500º С - і так зруйнував людей, що від них нічого не залишилося».

д) *спалювання живцем*

Елі Візель, який отримав у 1986 р. Нобелівську премію миру, був з весни 1944 р. до січня 1945 р. інтернований до Освенціму. В 1958 р. вийшла книга його табірних розповідей «La Nuit» (Ніч), у якій він жодним словом не згадує про ГК, незважаючи на те, що за його висновком там повинно було бути знищено 400 тис. угорських жидів. Але в німецькому перекладі книги ГК спливає немов за помахом чарівної палички, оскільки там, де у французькому тексті стоїть «крематорій», перекладач пише «газова камера». Знищення жидів Візель описує так:

«Неподалік від того місця, де ми перебували, у ямі палав вогонь, гігантське полум'я виривалося звідти, там щось спалювали. До ями під'їхала крита вантажівка і витрусила до неї свій вантаж. Це були маленькі діти. Бебі! Так, я це бачив власними очима... Дітей - у вогонь! (Не дивно, що з того часу сон біжить від моїх очей.) Туди ж відправляли й нас. Трішки далі була яма ще більших розмірів - для дорослих. «Батько, - сказав я, - якщо така кепська справа, то я не хочу чекати. Я кинуся на електричні дроти. Це краще, за нескінченну муку у вогні».

Про те, як за допомогою дива Елі уник «вогню», ми повідаємо пізніше.

є) *пара*

У грудні 1945 р. на Нюрнберзькому процесі до протоколу записали наступне: «Усі жертви (у Треблінці) повинні були зняти одяг і взуття, які негайно забирали. Потім жертв - спочатку жінок і дітей - заганяли до камери смерті... Битком набиту камеру герметично закривали і до неї пускали гарячу пару... Відповідно до повідомлень, що надійшли, у Треблінці було вбито багато сотень тисяч жидів».

ж) *удушення через відкачування повітря з камери*

Про цей метод, що нібито застосовувався у Треблінці, повідомляє совєтський жид Васілій Гроссман.

з) *негашене вапно*

Відповідно до показань Яна Карського, жидів у Бельзеці знищували в таким чином: «Підлогу вагона (набитого жидами) посипали товстим шаром білого порошку. Це було негашене вапно. Будь-хто знає, що відбувається, коли на нього попадає вода. Потрапляючи на тіло, вапно повільно з'їдає його до кісток... Уже згущалися сутінки, коли 45 вагонів (я рахував їх особисто) заповнилися. Потяг був наповнений людською плоттю, яка терзалася, гойдалася й дико голосила, немов проклята».

і) *людський млин*

Зовсім інше про знищення жидів у Бельзеці повідомляє д-р філософії Стефан Шенде: «Людський млин (Menschenmuhle) мав приблизно 7 км у діаметрі... Переповнені жидами потяги йшли в тунель і попадали в розташоване під землею місце страти... Роздягнених догола жидів заводили у гігантські зали, в яких за один раз уміщалося кілька тисяч чоловік.

Зали мали металеву підлогу, що могла опускатися. Підлога в цих залах разом із багатьма тисячами жидів опускалася в розташовані під нею басейни, доки ті, хто стояв на залізних пластинах, не погружалися цілком під воду. Коли всі жиди, котрі стояли на металевих пластинах, були вже по стегна у воді, у воду пускали електричний струм. Через кілька митей всі жиди, тисячами, були мертві. Тоді металева підлога піднімалася нагору.

На ній лежали трупи вбитих. Знову вмикали струм, і металева підлога розжарювалась добіла, перетворювалась на крематорій - доки всі трупи на ній не переробляли́ся в попіл... Кожний потяг привозив від 3 до 5 тис., а подеколи й більше жидів. Траплялися дні, коли гілкою на Бельзець прямувало по 20 і більше таких потягів. Сучасна техніка при нацистському режимі справляла свій тріумф. Проблема, як знищити мільйони людей, була вирішена».

к) затоплення

Відповідно до повідомлення ізраїльського «експерта з голокосту» Ієгуди Бауера, румуни в Одесі більшу частину з 144 тис. жидів втопили. Про цей метод вбивства повідомляло також підпільне агентство друку у Варшавському гетто, оповідаючи про Бабин Яр: «У Києві не залишилося живим жодного жида після того, як німці все жидівське населення Києва скинули у Дніпро».

л) хлористий газ, конвеєрний розстріл, окріп, кислоти

Стверджують, що за допомогою цих засобів убивали в Треблінці.

Про всі ці історії сучасні прихильники «голокосту» не хочуть нічого знати, натомість свого часу всі вони були підтверджені «свідками, що заслуговують довіри,» - як це нині відбувається з ГК, сумніватися в існуванні яких, однак, заборонено законом у цілому ряді країн вільного західного демократичного світу.

Г. Де знаходились «газові камери»?

Після того, як камери з гарячою парою, млини, вагони з вапном і т.п. були успішно замінені на ГК, серед істориків десятиліттями триває ворушня довкола питання, де ГК були розташовані.

а) *перша фаза*

Кожний, або майже кожний КТ мав одну й більше ГК, - так стверджувалося в перші післявоєнні роки. На Нюрнберзькому процесі табірний лікар Дахау дав таке свідчення: «ГК були готові в 1944 р. і д-р Рашер запропонував мені випробувати їх на перших жертвах. З 8-9 персон, посаджених до камери, троє подавали ознаки життя, інші були мертві. Їхні очі були червоні, а обличчя розпухлі».

Наочний опис ГК у Бухенвальді дає свідок, «що заслуговує довіри» - очевидець Чарльз Хаутер:

“Швидке проведення знищення вимагало спеціальної техніки. Деякі особливо прискіпливо сконструйовані камери мали колони із прозорого матеріалу, в яких утворювався газ, який потім виходив назовні крізь стінки. Інші були простіші, але всі вони виглядали чудово. Можна було легко зрозуміти, що будували їх із задоволенням і вони були давно заплановані - тому вражали всіма естетичними достоїнствами. Вони були частиною табору, сконструйованою з особливою любов'ю”.

Табірний лікар Персі Трейт у Равенсбрюці засвідчив: «Згадую, що багато польок були вбиті пострілом у потилицю. Але оскільки ці розстріли відбувалися бурхливо і залишалася небезпека, що під вогонь потраплять також і живі - я подбав, щоб спосіб убивства був пристойним. І це були ГК».

Щось незбагненне відбувалося в замку Хартхайм під Лінцем (Австрія), де було отруєно від 1 до 1,5 млн. чоловік. Процитуємо визнання коменданта Маутхаузена Франца Цірайса:

«Группенфюрер СС Глюк наказав слабих ув'язнених оголосити душевнохворими і отруїти їх газом у великій будівлі. Там було вбито від 1 до 1,5 млн. чоловік. Місце це називається Хартхайм, воно розташоване в 10 км від Лінца».

б) *із серпня І960 р.: на території старого Рейха газових камер не було*

У серпні 1960 р. керівник мюнхенського Інституту сучасної історії Мартін Брошат писав:

«Ні в Дахау, ні в Берген-Бельзені, ні в Бухенвальді жидів та інших ув'язнених газом не вбивали... Масове знищення жидів газом почалося в 1941-42 р. і відбувалося винятково лише у спеціально вибраних для цього й оснащених відповідними технічними пристроями місцях, у першу чергу на окупованих польських територіях (але не в старому Рейху): в Освенцімі, Собіборі на Бузі, Треблінці, Хелмно й Бельзеці».

Показово, що у розповіді Брошата відсутній Майданек – оснащений ГК табір. Кажучи «у першу чергу», він, імовірно, хотів залишити питання відкритим - хтозна, можливо в Маутхаузені (Австрія) і в Штуттхофі/Натцвайлері (Ельзас) - ГК також відшукаються? Що ж стосується «старого Рейху» (у кордонах 1937 р.), саме там, упевнено заявляє Брошат, убивств газом не проводилося.

в) 1983 р.: повернення газових камер на Захід

У колективній праці Когона, Лангбайна та Рюкерля «НС убивства за допомогою отруйного газу» ГК із 1983 р. святкують своє повернення в Равенсбрюк, Заксенхаузен, Штуттхоф та ін. Щоправда, масових отруєнь там, як уже тепер стверджується, не проводилося - лише невеликі спроби з кількома тисячами жертв. Так був досягнутий компроміс між позицією Брошата і голокостниками-фундаменталістами. Автори відмовилися лише від ГК у Берген-Бельзені і Бухенвальді.

У кого перед лицем цих неймовірних протиріч виникають сумніви у безумовній правильності сфабрикованих після всіх цих блукань і незгод версій «голокосту», які у всіх перипетіях спираються на свідчення «очевидців, що заслуговують довіри,» отруєнь газом, той добре зробить, якщо, живучи в демократичній Німеччині, у демократичній Австрії, у демократичній Франції, у демократичній Швейцарії, свої сумніви залишить при собі, інакше він однією ногою вже стоїть у буцегарні. Прообразом сьогоднішньої демократії найкраще служать відомі три мавпи, з яких одна не говорить, інша не бачить, а третя не чує.

VI. Докази існування «голокосту»

Наприкінці червня – на початку липня 1993 р. у газеті «Вельт» з'явилося повідомлення «Дев'ять років у в'язниці безневинно»:

«28 червня 1993 (Ассошіейтед Прес). Засуджений спочатку до страти, а потім тричі до довічного ув'язнення, чоловік в американському штаті Мериленд уже на цьому тижні буде випущений на волю, 23-річний Кірк Блудворс, що провів 9 років у в'язниці, з них 2 роки в камері смертника, звинувачуваний в тому, що в 1984 р. зґвалтував і вбив 9-річну дівчинку. Проведена судово-медична експертиза (сперми тощо) показала, що Блудворс злочину не скоював, однак був засуджений

до смерті на підставі показань 5 свідків, які стверджували, що бачили його в момент вчинення злочину».

Подібний випадок переконливо демонструє те, про що відомо кожному юристові, а саме, що показання свідків необхідно всебічно перевіряти за допомогою експертів. Свідки можуть брехати або щиро помилятися. Доказ за допомогою свідків вважається найслабкішим з усіх видів доказів.

Те, що є справедливим для окремого звичайного вбивства, те ж саме мусить бути справедливим і у тому випадку, коли мова йде про сотні тисяч або навіть мільйони людських жертв.

Відповідно до цього, приміщення, які були названі «газовими камерами», повинні були негайно по закінченню війни піддані ретельній експертизі. Потім фахівці мусили вирахувати, чи спроможні крематорії - якщо такі були в таборі, - переробити таку кількість трупів у «таборах смерті». В «чистих таборах смерті» - Треблінці, Собіборі, Хелмно трупи спочатку нібито заривали в землю, потім ексгумували й, нарешті, спалювали під відкритим небом. Якщо були масові поховання багатьох сотень тисяч чоловік, то їх можна було б виявити навіть багато років по тому за допомогою пробних розкопок і аерофотозйомки, яка добре показує масові поховання; нею широко користуються нині американці в Боснії.

Проте, нічого подібного не було зроблено після закінчення Другої світової війни й осуду Німеччини. Наукові дослідження ГК, крематоріїв і можливих масових поховань так і не відбулися. Також не був зроблений розтин жодного трупа ув'язнених КТ на предмет виявлення отруєння газом.

Прихильники теорії знищення (так називають захисників офіційної версії голокосту) надали, наскільки нам відомо, лише дві судово-медичні експертизи, якими хотіли підтвердити масові вбивства, але обидві потерпіли повне фіаско.

Ось вони:

1. Відповідно до проведеної в 1945 р. у Кракові експертизи у волоссі були виявлені сліди ціаніду ув'язнених Освенціму. Нині ця експертиза, по-перше, не піддається відтворенню - на відміну від експертиз ревізіоністів, які можна відтворити в будь-який момент, - і, по-друге, якщо навіть вона була вірною, то й тоді була б позбавлена якої-небудь доказової сили. Припустимо, що в Третьому Рейху зрізане волосся пускалося на промислову переробку. Але в такому випадку його неодмінно повинні були обробляти циклоном-Б, щоб очистити від інфекції. Припустимо також, що людей труїли газом, але, у такому випадку, є божевіллям стригти на жертвах волосся після ГК, коли отрута в'їлася повсюди, і сама процедура стрижки стає небезпечною для життя тих, хто її робить.

У такому випадку, безсумнівно, жертв необхідно було б стригти до вбивства.

2. Відповідно до іншої польської експертизи, поблизу Освенціму в ґрунті була знайдена велика кількість людських залишків. Немає жодних підстав піддавати цю експертизу сумніву, оскільки в другій половині 1942 р. у таборі лютував тиф і тисячі трупів ув'язнених спалювалися на відкритому повітрі. Єдиний існуючий там крематорій міг переробити не більше 100 трупів на день і, крім того, часто простоював. Знахідка людських останків доводить лише те, що в Освенцімі дійсно померло багато ув'язнених. Однак це не доводить факту масового свідомого знищення людей.

Таким чином ми опиняємося перед дивним фактом: обвинувачі Німеччини не надали жодного доказу «найбільшого злочину всіх часів». Докази дотепер представляють ревізіоністи, але їхні докази спростовують офіційну версію голокосту за всіма основними пунктами.

VII. Документальні докази «голокосту»

А. Початкове положення

Якщо під час Другої світової війни дійсно мало місце систематичне знищення мільйонів жидів, то в такому випадку повинна була існувати спеціальна, розгалужена організація, що включала б до свого складу тисячі службовців. Операцію таких масштабів було б абсолютно неможливо здійснити без силисиленної наказів і інструкцій. А в такій ієрархічній державі, як Третій Рейх, без письмового розпорядження взагалі нічого не робилося.

Тому природно було б очікувати цілого моря письмових доказів планомірного знищення жидів. Іноді прихильники теорії знищення поводяться так, нібито справа саме таким чином і виглядає. Так, зразкова робота про «голокост», написана Раулем Хільбергом, починається з такого вступу: «Матеріал для своєї книги Хільберг збирав все своє життя. Він вважається кращим знавцем першоджерел, що походять більшою частиною від виконавців. Злочинці - ґрунтовні у всьому - доказ своїх убивств «стотисячократно» скріпили печатками і штампами».

Б. Провідний «експерт з голокосту» відчуває крайню потребу в доказах

Якщо той хто прагне пізнання почне читати вищезгадану зразкову роботу, яка має назву «Знищення європейських жидів», то йому доведеться чекати до 927-ї сторінки, перш ніж він натрапить на главу «Центри знищення», потім, перегорнувши ще 100 сторінок, він знайде опис «процедур знищення». Хільбергу, таким чином, знадобилося списати 1027 сторінок, перш ніж дістатися теми, винесеної на титульний аркуш його опусу, і присвятити їй ледве більше 20-ти сторінок! Але й ті - нікчемної якості.

Обіцяні у Вступі «стотисячократно скріплені» докази злочинів виявилися блефом. Усе, на що посилається Хільберг, - це показання свідків і визнання виконавців; а ще судові постанови, також засновані на показаннях свідків. Улюблені свідки Хільберга - Курт Герштейн і Филипп Мюллер. Ми будемо в наступній главі спеціально говорити про «свідків», але свідоцтва цих двох, «коронних свідків», наведемо й тут.

Курт Герштейн, офіцер медслужби СС, в 1945 р., мабуть, покінчив із собою у французькій в'язниці. Він - головний свідок по Бельзецю. У його «визнаннях», як показав французький дослідник Анрі Роже, існує щонайменше шість версій, які істотно відрізняються одна від іншої. В одному випадку Герштейн стверджує, що газом вбили 20 або 25 млн. чоловік. У Бельзеці, згідно з ним, до газової камери площею 25 кв.м. напихували по 700-800 чоловік, тобто по 28-32 людини на 1 кв. м. Далі Герштейн бачив гори одягу і взуття вбитих, висотою 35-40 м. Такими є показання Герштейна.

Хільберг на своїх 20 сторінках не менше 16 разів цитує книгу Филиппа Мюллера «Sonderbehandlung» (Особливе поводження), яка з'явилася у 1979 р.. Той на стор. 207-208 своєї кричущої халтури, яку неможливо читати без нападів нудоти, пише з епічним розмахом, що на початку літа 1944 року в Освенцімі знищували багато тисяч трупів отруєних газом угорських жидів. І робили це так: трупи складали шарами в глибокій ямі й ущент спалювали там за допомогою дров. Додатковим горючим матеріалом слугував жир, що витікав із трупів. Він стікав під час горіння у спеціально вириті для цього канавки, що впадали у накопичувач. Верхній розплавлений шар цього жиру члени особливих команд (зондеркоманд) збирали довгими черпаками й поливали ним трупи, щоб вони краще горіли.

Все це, без сумніву, нечуване неподобство. Без достатнього припливу кисню трупи в ямі взагалі не будуть горіти, вони можуть лише злегка обвуглитися. А жир, якби він дійсно почав витікати, був би першим, що згоріло б, а якби все-таки він стік у канавки, то від першої іскри зайнявся б там. Взагалі, навіть не всякій запаленій свідомості наверзеться таке: глибока яма, у ній горять дрова, на них лежать шарами трупи, з яких витоплюється жир, але не тече у вогонь, а в особливі канавки; навколо ходять люди й черпаками з довгими держаками зачерпують цей жир, ллють на трупи, і тоді він яскраво спалахує.

На стор. 74 Мюллер ощасливлює нас ще такою байкою: «Іноді в крематорій приходили есесівські лікарі... Перед стратою двоє лікарів обмацували в живих ще чоловіків і жінок, немов у рогатої худоби, стегна й ікри, щоб відібрати собі «кращі шматки». Після розстрілу відібрані жертви клали на стіл, лікарі вирізали шматки ще теплої плоті зі стегон і ікр й кидали їх у приготовлені посудини. М'язи тільки що застрелених ще ворушилися в конвульсіях, судорожно стискувалися, смикалися в цебрах, куди їх складали, і ті вчиняли колоподібні рухи».

Таким є «коронний свідок» Филипп Мюллер, якого Рауль Хільберг цитує на 20 сторінках 16 разів! Про те, що немає ніяких документів, в яких йдеться про існування плану знищення жидів, не може умовчати і Хільберг. Але він знаходить цьому глибокодумне пояснення: вожді нацизму вирішили викласти все необхідне в одному акті!

В. «Кримінальні докази» «фахівця з голокосту» Прессака

В 1993 році з-під пера французького аптекаря Ж.-Клода Прессака вийшла книга «Крематорії Освенціму», яка вільною пресою вільного світу одностайно була оголошена такою, що спростовує ревізіоністів. Колись, у 1989 році, Прессак опублікував інший опус - «Освенцім. Техніка й операції з газовими камерами», що пресою був ледь помічений.

У вступі до другої книги Прессак апетитно обіцяє, що буде опиратися не на розповіді свідків, а на документи.

Однак щораз, коли мова в книзі заходить про ГК, Прессак посилається саме на свідків. Відсутність документів, які доводять хоча б єдиний випадок отруєння газом в Освенцімі, змушує Прессака шукати побічні докази. Він наводить документ, який у нього є «остаточним доказом» існування ГК, але у ньому мова про них узагалі не йде. Це – замовлення одній фірмі на поставку газоаналізаторів (докладніше ми розглянемо його нижче).

На сторінці 80 він наводить замовлення будуправління в Освенцімі на поставку герметичних дверей і 14 душових голівок для крематорію в Біркенау. З цього Прессак робить висновок, що двері, безсумнівно, призначалася для ГК, а душові голівки, які нібито були «удаваними», повинні були заманювати жертв у замасковану за їхньою допомогою ГК. Однак двері могли слугувати в крематорії для того, щоб ті, хто там працював, не вчаділи від диму та щоб усіма приміщеннями не розтікався запах.

Однак самого факту існування ГК ці двері не доводять жодним чином. Про те, що душі були «удавані», у документах не говориться ні слова.

Втім, у самому існуванні душів у крематорії немає нічого протиприродного, оскільки персонал займався спаленням померлих від тифу.

На стор. 70-71 Прессак згадує дерев'яну повітродувку для ГК у крематорії Біркенау. Якби вона була металева, міркує він, то її роз'їло б корозією під дією циклона-Б, що містить синильну кислоту. Однак пізніше, продовжує Прессак, там

існували й металеві повітродувки: есесівці «переоцінили небезпеку корозії». А тепер уявимо собі: відбувається знищення мільйонів людей немов шкідливих комах, і як доказ цього ганебного діяння «всесвітньо відомий, провідний спеціаліст з Освенціму» пропонує нам ось такого роду дурниці! Багато ревізіоністських дослідників, особливо Форіссон і Маттоньо, піддали доводи Прессака нищівній критиці. У 1996 р. німецькою мовою вийшов збірник статей на цю тему.

Г. «Німці знищили всі документи»

Якщо запитати стражів ортодоксальної версії «голокосту», чому геть відсутні документи, що доводять убивство жидів, вони скажуть, що німці всі документи вчасно знищили. Це ж саме стверджує й ще один «коронний свідок», бразилець за походженням, есесівець Перрі Броуд, котрий створив у британській в'язниці вичерпне повідомлення про масові вбивства в Освенцімі. На останній сторінці його «Спогадів» можна прочитати: «У всіх службових приміщеннях Освенціму палали вогниська з папок з документами, а будови, що служили для найбільших в історії масових убивств, були висаджені в повітря…». Броуда звільнили ще в 1947 р., хоча британці мали намір його повісити або поставити до стінки, оскільки кожний, хто воював на боці Німеччини, насамперед есесівець, був поза законом. Цілком зрозуміло, що раннє звільнення було розплатою за «Спогади», котрі послужили важливим внеском у цементацію образу «остаточного вирішення», який тоді ще тільки створювався.

Однак ніяких «вогнищ із папок з документами» в Освенцімі не було, оскільки в цьому «найбільшому таборі знищення» збереглася величезна кількість документів. В особливому архіві в Москві перебуває до 90 тис. сторінок документів будівельного управління, тобто тієї організації, що займалася будівництвом крематоріїв, а також, як заявляють «експерти», ГК, розташованих у крематоріях.

Під час тривалих поїздок до Москви в 1995 році автор разом з дослідником Карло Маттоньо вивчив всі 90 тис. сторінок цих документів.

Одна частина з них - 20 тис. сторінок - складається з виготовлених німцями копій інших документів, а 70 тисяч - справжні документи. І в жодному з них немає аніякого доказу вбивств за допомогою газу. Нас це анітрошки не здивувало, адже якби такі документи існували - їх із тріумфом давно представили б усьому світу. У цьому архіві працювали також Прессак і жид із Британії Джеральд Флеммінг - і обоє не знайшли жодного доказу існування ГК.

Твердження, що нібито німці повибирали й знищили документи, які їх викривали, - наївні. Уявимо собі наступну ситуацію: осінь 1944 р., до Освенціму от-от вступить Червона Армія, і раптом комендант Ріхард Бер віддає наказ: «Розсортуйте всі документи, виберіть з них ті, де говориться про вбивство жидів газом і знищте їх! Інші документи залишіть, нехай лежать!». Чи можна уявити собі таке?

Цілком очевидно, німці просто полишили всі документи там, де вони знаходилися. Їм навіть на думку не спало, що документи можуть їх у чомусь викрити!

І в музеї Освенціму, і в інших архівах лежать документи з Освенціму. Загальне їхнє число сягає десь 120-150 тисяч. І жоден з них не містить ні єдиного слова про отруєння газом хоча б одного жида.

Д. Документи, які суперечать версії про знищення

Справа голокостників виглядає ще гіршою, оскільки існує безліч документів, що спростовують офіційну версію «голокосту».

Є. Трюки прихильників теорії знищення

Певна річ, історик, який займається тим або іншим періодом історії, збирає про нього документи, оцінює, а потім, спираючись на них, робить свої припущення. У випадку «голокосту» його поборники діють прямо протилежним чином. Вони виходять із аксіоми, що нацисти вбили за допомогою газу 6 млн. жидів, а потім намагаються підігнати під цю аксіому документи.

При цьому їм, природно, доводиться документи ґвалтувати, адже в них нічого не говориться ані про знищення жидів, ані про ГК. Почасти справі намагаються допомогти, створюючи сфальшовані або напівсфальшовані документи. Розглянемо низку прикладів.

Ж. Фальшиві документи і документи сумнівної дійсності

Ванзейскі протоколи.

Десятиліттями стверджується, що на берлінській Ванзейскій конференції 20 січня 1942 р. було ухвалене рішення знищити жидів. При читанні її протоколів виявляється, що в них ні про яке фізичне знищення жидів, а тим більше про ГК, у жодному сенсі не сказано ані слова - лише про «евакуацію» і про «виселення».

Ортодоксальні історики допомагають собі отут твердженням, нібито в таких словах зашифровано слово «знищення». Таким чином, протоколам приписується зміст, який там відсутній.

Втім, навіть якби він був там присутній, то де хоч єдиний доказ того, що він був уведений в дію та виконувався?

Але справа обстоїть так, що навіть наявні протоколи - є грубою підробкою, це довів Йоханнес П. Ней. Підробку розкриває сам її зміст, - наприклад, у ній називається абсурдне число жидів, котрі нібито проживали в Європі, - а також ряд формальних невідповідностей.

Все ж, і самі прихильники теорії знищення відхиляють «ванзейський слід». У «Канадських жидівських новинах» (20 січня 1992 р.) Ієгуда Бауер називає цей «документ», з якого починають розмову на кожній конференції з «голокосту», «дурною історією» (Silly story). Проте, цілий клан істориків, немов папуги, раз по раз переказує ці «дурні історії».

Всі підручники битком набиті ними.

Документи від 28 червня 1943 р. про продуктивність крематорію в Освенцімі.

Щоб довести казкову продуктивність Освенціму, прихильники теорії знищення невтомно цитують нібито написаний 28 червня 1943 р. керівником будівельного управління Освенціму Бішофом своєму шефові бригаденфюреру СС Каммлеру лист, у якому продуктивність крематоріїв Освенціму і Біркенау зазначена наступним чином:

- крематорій I: 340 персон,
- крематорії II і III: по 1440 персон,
- крематорії IV і V: по 768 персон.

Отут насамперед впадає в очі незвичне слово «персона», яке звучить не по-німецьки. Але найпоказовішим є сам зміст листа.

Якщо вірити даним, які наводяться в літературі з голокосту - як-от у зразковій книзі Хільберга, - головний крематорій I Освенціму мав 6 муфелів (муфельних печей), крематорії II і III у Біркенау - по 15 муфелів кожний, а крематорій IV і V (також у Біркенау) - по 8 муфелів. Загалом виходить 52 муфелі. У наші дні в сучасних крематоріях спалення одного трупа в муфелі триває від 1 до 1,5 годин.

Якщо в 52 муфелях спалювати 4756 трупів на день, то на кожний муфель припаде 95 трупів на день і, таким чином, продуктивність крематоріїв в Освенцімі повинна була бути в 4 рази вищою за сучасних! Це значить, що в Освенцімі або були скасовані закони теплотехніки, або зазначений лист є фальшивкою.

Карло Маттоньо дає незаперечний доказ що лист - несправжній.

Замовлення на поставку газоаналізаторів.

Вирішальний доказ убивств жидів газом в Освенцімі Прессак знаходить у діловому листі будівельної фірми «Топф та сини» до головного будівельного управління Освенціму.

У ньому фірма підтверджує одержання замовлення на 10 газоаналізаторів. Якщо навіть не торкатися серйозних спростовувань дійсності листа, то варто сказати, що замовлення газоаналізаторів для табору, де щодня за допомогою газу проводилася дезинфекція, є явищем цілком нормальним. Прилади слугували для вимірювання концентрації синильної кислоти в інсектициді. В одній інструкції від 1942 р. з використання інсектициду газоаналізатори згадуються не менше 6 разів. Таким чином, лист, якщо навіть він справжній, не має ніякої доказової сили.

Документи про «остаточне вирішення жидівського питання» і про «особливе поводження».

У цілій низці німецьких документів періоду війни спливає поняття «остаточне вирішення жидівського питання». Так, Геринг 31 липня 1941 р. уповноважив Гейдріха «погодити всі необхідні організаційні матеріальні приготування для загального вирішення жидівського питання у всіх регіонах Європи, що перебувають у сфері німецького впливу». Пізніше Гейдріху доручається представити «загальний ескіз організаційних, практичних і матеріальних попередніх умов, які дозволили б здійснити бажане остаточне вирішення жидівського питання».

Прихильники теорії винищення цитують цей лист до знемоги, стверджуючи, що в ньому Геринг доручає Гейдріху організувати все необхідне для геноциду. Що саме НС розуміли під «остаточним вирішенням жидівського питання», спливає з їхніх документів: якщо буде потрібно, то примусове виселення всіх жидів з Європи. Спочатку місцем для переселення жидів був обраний острів Мадагаскар (див. запис у щоденнику Геббельса від 7.03.1942), однак цей план виявився практично нездійсненним. Після завоювання великих територій на сході місце для їхнього - хоча б тимчасового - поселення обрали там.

Той факт, що значна кількість жидів була вислана до Білорусії та Прибалтики, визнають і прихильники теорії винищення. Позаяк кумедно таку депортацію проголошувати винищенням, адже для чого ж було везти жидів повз 6 працюючих на повну потужність «таборів знищення» далі, до Білорусії та Прибалтики, якщо було вирішено винищити їх усіх фізично?

У своїй написаній не без обачності книзі «Другий вавилонський полон» Штеффен Вернер зібрав ряд непрямих підтверджень того, що дійсно велика кількість жидів була вивезена до Білорусії і там розселена. Іспанський дослідник Енрике Айнат довів, що Освенцім слугував транзитним табором для тих жидів, які висилалися на схід і тому не реєструвалися, і яких прихильники теорії винищення оголосили знищеними.

Зовсім однозначно характер німецької політики відносно жидів проглядається з меморандуму, підписаного чиновником міністерства закордонних справ Мартіном Лютером 21 серпня 1942 р.: «На підставі наведеної вказівки фюрера (про виселення жидів) почата евакуація жидів з Німеччини. Це стосується рівною мірою

і жидівських громадян інших країн... Число висланих у такий спосіб на схід жидів недостатнє, щоб задовольнити наявну потребу в робочій силі. Начальник Управління держбезпеки дав указівку ... МЗС просити уряд Словаччини надати 20 тис. молодих дужих словацьких жидів для відправки на схід».

Як доказ знищення жидів у літературі з голокосту часто наводяться документи, у яких є слово із префіксом «sonder» (особливий) - «особливий захід», «особливе поводження» і т.д. Такі поняття могли, напевне, застосовуватися й до страт, але тут потрібно розбиратися конкретно.

Так, Прессак у другій своїй книзі пише, що поняття «особлива акція» використовувалося в Освенцімі для політичного дослідження причин страйку робітників у таборі - отже, у таборі знищення страйкували! Далі Прессак цитує наказ СС про «особливі заходи» щодо поліпшення санітарного стану в таборі Біркенау. Отже, «особливі заходи» були там спрямовані на подовження життя, а не на його скорочення.

Лист про льох для умертвіння газом.

Мабуть у кожному творі про голокост міститься вказівка на лист, який керівник будівельного управління в Освенцімі Бішоф послав 29 січня 1943 р. своєму шефові в Берліні Каммлеру. Там є таке місце:

«Крематорій II, на будівництво якого були кинуті всі сили, незважаючи на величезні труднощі й холодну погоду, готовий... Залізобетонне перекриття для трупів через холоди поки що не поставлено. Але це несуттєво, оскільки тут можна користуватися підвалом для фумігації».

(Слово «Vergasung» має низку значень: газифікація, газоутворення, карбюрація, фумігація, тобто окурювання у випадку боротьби з комахами. Останнім значенням у словнику вказане - умертвіння газом).

Цим, передбаченим будівельним планом «підвал 1 для трупів» у крематорії II, прихильники теорії винищення вважають тільки ГК. «Підвал 2 для трупів» виконував у такому випадку функцію приміщення, де роздягалися приречені на смерть.

Пояснення, які до останнього часу давали цьому листу ревізіоністи, не переконливі (що там, наприклад, зберігали циклон-Б). Вирішити це питання вдалося авторові разом з Карло Маттоньо в 1995 р. у Москві. У крематорії II планувався пристрій для проведення дезінфекції. Тоді, наприкінці 1942 р. – на початку 1943 р., в Освенцімі з особою силою лютував тиф, і розвантажувальних камер не вистачало. Легко зрозуміти, що в такому випадку під розвантажувальні камери були пристосовані приміщення рудиментарної вентиляції, а це й був підвал для трупів у крематорії.

Ми припускали, що існувало чимало документації щодо камери дезінфекції в крематорії II, але Совєти відібрали її при перегляді папок, оскільки вона суперечила офіційно прийнятій версії. Документи, знайдені нами в архіві, залишилися в такому випадку через недогляд цензорів. Ми ще повернемося до цього.

VIII. Свідки «газових камер» Освенціму (Розділ 1)

А. Початкове положення

Тому, кого хвилює проблема «голокосту», можна настійно порадити відвідати Освенцім. Йому негайно ж впадуть в очі різного роду нісенітниці: за вікнами вітрин височіють гори жіночого волосся «що належали убитим газом»; всі вони в основному попелястого кольору і неабияк нагадують льон або коноплі.

Гори взуття мають доводити масові вбивства, хоча доводять вони лише те, що їх хтось тут зібрав. Найбільше вражають до абсурдності малі приміщення, в яких нібито було вбито і спалено, на думку «істориків», чи то 9 млн., чи то 470 тис. чоловік.

Прихильники теорії знищення вказують на наступні приміщення, що використовувалися для отруєння газом:

- зала для трупів у крематорії основного табору;
- два перебудовані у ГК селянські будинки в 3 км від основного табору;
- так званий «льох для трупів» у крематоріях II і III;
- кілька приміщень без назви в крематоріях IV і V.

У ГК основного табору (згідно з Прессаком) на початку 1942 р. було знищено близько 10 тис. чоловік. З весни 1942 р. до весни 1943 р. убивства проводилися в селянських будинках і в бункерах 1 і 2. З весни 1943 р. газом вбивали в крематоріях Біркенау, крематорій II - головне місце вбивства в Третьому Рейху.

Як ми вже казали, підтвердити все це нічим - немає жодного документу, жодного фактичного доказу. Тому, як останній тріумф прихильників теорії знищення, залишаються свідки. У нашій книзі «Освенцім. Свідчення виконавців і очевидців голокосту» ми розглянули 30 головних показів свідків. Таку роботу вже кілька десятиліть тому назад повинна була пробити гільдія офіційних істориків, втім - ні, вони дають це робити ревізіоністам.

Б. Деякі технічні й природно-наукові факти, що роблять показання свідків нереальними

Якщо покази свідків розглянути під збільшувальним склом, то миттєво відкриється, що в них містяться речі, неможливі з погляду техніки і законів природи. От деякі з безлічі абсурдностей:

<u>1. Блакитний туман над трупами.</u> На франкфуртському процесі (1963-65) щодо Освенціму перед судом постав як особливо достовірний свідок есесівський водій Ріхард Бек. Він дав наступні свідчення: «Незабаром після того (тобто, після отруєння) двері, за якими були вбиті ув'язнені, відкривалися і можна було бачити блакитний туман, що висів над величезною купою трупів».

Бек ніяк не міг бачити «блакитного туману», оскільки синильна кислота зовсім безбарвна. Її назва походить від синього кольору пігменту, що утворюється в результаті її з'єднання із залізом.

<u>2. Синювате забарвлення жертв.</u> Мільтон Букі, «що пережив голокост», повідомляє: «Через 2 хвилини після того, як відкривалися двері, нам наказували забрати трупи, і ми вантажили їх на візки. Трупи були голі й деякі покриті синіми плямами».

Синильна кислота блокує забезпечення кліток киснем. Через це гемоглобін крові не може постачати до клітин кисень, кров сама перенасичується киснем, що веде до почервоніння шкіри. Букі був членом особливої команди в Освенцімі з грудня 1942 р. Припустимо, що особливі команди дійсно виносили трупи із ГК, тоді в Букі було досить часу (до жовтня 1944), щоб роздивитися, що отруєні синильною кислотою мають червонуватий колір; але ні, він говорить про синій колір.

Те ж саме стверджує й улюблений свідок Хільберга Филипп Мюллер, що перебував в особливій команді близько 3 років. Безсумнівно, ні Букі, ні Мюллер ніколи не бачили трупів людей, померлих від синильної кислоти.

<u>3. Непомірно велика кількість жертв, що припадає на 1 кв.м. ГК.</u> Відповідно до показань ключового свідка Хесса, у ГК крематорію II площею 210 кв.м. начиняли по 2 тис. жертв, відповідно до ключового свідка Врби - по 3 тис.,

відповідно до ключового свідка Броуда - навіть по 4 тис. При цьому застосовувалася паровий каток і нацисти таким чином заощаджували циклон-Б.

4. Полум'я виривалося із димарів крематорію. Генрік Таубер, улюблений свідок Прессака, розповідає таку історію: «Зазвичай ми спалювали 4-5 трупів в одному муфелі, але нерідко навіть більше... Чимало трупів ми спалювали без дозволу начальства крематорію, під час повітряної тривоги, щоб величезним полум'ям, що виривалося тоді із труб, привернути увагу пілотів».

Вальтер Люфтль, який був головою австрійської інженерної палати і судово-медичним експертом на безлічі процесів, зауважив із цього приводу: «Кокс горить коротким полум'ям, яке ажніяк не може вирватися із простору горіння. Між піччю і димарем знаходиться також газовивідний канал - димохід (боров). Лише за ним бере початок димар. А якщо завантажити багато речовини, яка горить коротким полум'ям, то порушується температурний режим і горіння взагалі не станеться».

5. Неймовірно велика кількість трупів, що спалюються в одному муфелі.

Ще густіше за Таубера забріхується член особливої команди Шмуль Файнцільберг: «Було три печі, у кожній по 2-є дверцят. У кожні дверцята можна було пропхнути 12 трупів».

Муфелі мають розмір 200 х 70 х 80 см. Нелегко розмістити в такому просторі 12 трупів навіть ліліпутів.

6. Спалювання трупів без горючої речовини.

Також і тут ми дамо слово коронному свідкові Прессака Тауберу: «Коли кремації відбуваються одна за одною, то спалення в печах відбувається за рахунок горіння самих трупів. Тому часто-густо не користувалися паливом при спалюванні жирних трупів».

Трупи складаються майже на 90 відсотків з води і лише в розповідях «тих, що пережили голокост», вони полихають самі собою!

7. Спалювання трупів у ямах.

Ця казка зустрічається в багатьох свідків.

От що каже член зондеркоманди Шльома Драгон:

«З іншого боку будівлі були вириті 4 ями довжиною 30 м, шириною 7 м і глибиною 3 м. ... Спершу на дно ями закладали більші поліна, потім дрібніші - хрест-навхрест, а згори - сухі гілки. Після того, як усі трупи з будівлі були перенесені до ями, їх поливали гасом черпаками з чотирьох кутів і підпалювали, а ще туди кидали шматки гуми».

Через недостатнє надходження кисню до ями трупи в ній горіти не будуть. Відзначимо також, що багаття складають інакше, а не шкереберть, як це описує Драгон. Полум'я розпалюється лише в тому випадку, якщо прути і дрібні дрова лежать знизу. Складене Драгоном ніколи не займеться, тому гілки, що лежать нагорі, спалахнуть першими і не пустять вогонь донизу. Споконвіку трупи спалювали лише на поверхні землі.

8. Застосування при спалюванні трупів жиру, що витоплюється з них.

Цьому сюжету для роману жахів дав найвище відображення Филипп Мюллер, а спливає він у багатьох «тих, що пережили голокост», які переписують його один в одного. В 1995 р. з'явилася книга ізраїльського «вченого» Гідеона

Грейфа про зондеркоманду. Варто її лише відкрити, і негайно розкривається слабоумство автора, що веде мову про витоплювання жиру з трупів.

9. Використання метанолу як горючої речовини.

У краківській в'язниці комендант Освенціму Хесс писав: «Трупи поливали спочатку нафтовим осадом, потім метанолом». Також і в «жертви» Филиппа Мюллера, і в «виконавця» Перрі Броуда ми зустрічаємося із простуватою історією про метанол. Інженер Вальтер Люфтль одного разу спробував за допомогою метанолу спалити мертвого горобця. Метанолу він не жалкував, але спалити горобця так і не зміг.

В. Чотири головних неправдоподібності в показах свідків

Усякий, хто з ними ознайомиться, втратить останню довіру.

а) неправдоподібно швидкий час кремації

У крематорії Базеля спалення одного трупа триває біля години, у Фрайбурзі - 1,5 години. Якщо вірити нашим свідкам, то в Освенцімі - як стверджує Д.Пайсікович - 4 хвилини.

Суперсвідок Миклош Ньїзлі, чий бестселер з'явився чотирма мовами і видавався чотири рази, повідомляє, що 46 муфелів крематорію в Біркенау щодня переробляли по 20 тис. трупів (згідно з тим же Ньїзлі, по 20 тис. жидів на день вбивали газом, а ще 5-6 тис. розстрілювали або спалювали живцем). У такому випадку на кожний муфель припадає по 435 трупів на день і процес спалення повинен був відбуватися в 18 разів (!) швидше, ніж у сучасних крематоріях. Скромніше висловлюється Хесс. У нього припадало по 133 трупа на муфель, тобто, лише у 5 разів більше, ніж це могло бути в 1996 році.

Карло Маттоньо пише з цього приводу: ««Очевидці» хочуть нам втлумачити, що крематорії Освенціму-Біркенау були незалежні від законів природи, були диявольськими спорудженнями і не підкорялися відомим законам хімії, фізики й теплотехніки. Історики вирішили сліпо вірити свідкам і були жорстоко обмануті».

б) подача циклона через неіснуючі отвори

У ГК крематорію II у Біркенау нібито вбили більшу частину жидів і щодо неї існує найбільше показань свідків. У них міститься декілька версій подачі газу до камери, розказаних «очевидцями» - і всі вони неправдоподібні.

Версія 1: циклон подавався через голівки душів. У дусі народних марновірств цей варіант викладений у книзі Шпрітцера.

Варіант настільки глупуватий, що його не визнає навіть офіційна історіографія. Гранули циклона нібито закладали в душові голівки і при контакті з повітрям газ із них вивільнявся і виходив через дірочки назовні.

Версія 2 належить Софії Коссак: «Лунав пронизливий звук і зараз же через отвір у підлозі починав надходити газ. З балкона, звідки можна було бачити двері, есесівці із жаданням стежили за боротьбою зі смертю, за жахом, пережитим приреченими. Для них, садистів, це був спектакль, який їм ніколи не набридало дивитися. Боротьба зі смертю тривала 10-15 хвилин. ... Персонал поспіхом завантажував трупи у вагонетки, інші чекали. І тоді траплялося, що померлі оживали.

Доза газу, яка подавалася, була недостатньою. Вона тільки оглушувала, але не вбивала. Траплялося, дехто саме у вагонетці приходив до тями... Таких негайно підводили до устя печі й разом з усіма скидали у вогонь».

Варто зараз же зазначити, що печі перебували вище ГК і тому «скинути» у вогонь нічого було не можна. По-друге, ніякого балкону, з якого можна було б заглядати в ГК, там не було. По-третє, мертві не мають звички оживати. І по-четверте, у підлозі підвалу для трупів не могло бути ніяких отворів, тому що він розташований прямо на землі, у чому може переконатися кожний відвідувач.

Версія 3. Нею ми зобов'язані словацькому жидові Рудольфові Врбі: «Есесівцю, який стояв на даху крематорію, подавалася команда. Він піднімав круглу кришку і сипав на голови жертв кульки». У той час, про який говорить Врба, у стелі підвалу ніяких отворів - ані закритих, ані відкритих - не було. Експертиза Гермара Рудольфа незаперечно показала, що отвори, які нині існують у стелі, були зовсім недоладно зроблені совєтськими або польськими комуністами уже після вибуху крематорію, щоб потім можна було дурити людей розповідями про вкидання через них циклону.

Отвори мають нерівну форму, неймовірно великого розміру (через них може пролізти сухорлява людина). Залізна окантовка дірок була невигадливо приробленa знизу. Отвори не мають ніяких слідів (подряпин, вибоїв) вибуху, що стався.

Версія 4 виходить від Генріка Таубера: «Стеля ГК розміщувалася на бетонних опорах, розташованих у середині поздовжніх стін. Поруч із кожною опорою знаходились ще по дві. Вони виходили крізь стелю назовні і були покриті товстою сіткою. Під верхньою дротяною сіткою перебувала ще одна, тонша, а під нею ще одна. Усередині найтоншої сітки містилися коробочки, які за допомогою дроту можна було смикнути нагору і тоді з них висипалися кульки, а з кульок виходив газ».

Газ виділяється із гранул більше 2-х годин - як у такому випадку вдавалося відвернути небезпеку для персоналу, що забирав трупи? Адже частина кульок виявилася б придавленою ними і тому в них знаходився би газ, який ще не вийшов назовні. Втім, знов-таки: отворів у стелі підвалу не було.

У крематорії І основного табору, який відвідує значно більше туристів, ніж руїни крематоріїв у Біркенау, циклон також мусили сипати крізь стелю, але, як зізнаються співробітники музею, колись у стелі ніяких отворів не було.

«Немає отворів - немає голокосту» (Р.Форіссон).

в) вентиляція «газових камер» після отруєння

В Освенцімі для боротьби з вошами застосовувався інсектицид циклон-Б у гранулах. Згідно з даними фірми-виготовлювача, гранули за кімнатної температурі виділяли газ протягом 2-х годин; за більш низької - довше. Якби існувала ефективна вентиляція - а вона існувала лише в камері дезінсекції, а не в ГК - то відкривати камери можна було б не раніше, ніж через 2 години.

Тільки в одному свідченні говориться, що час між подачею газу і розвантаженням «камери смерті» був «тривалим». Це свідчення Хесса, який стверджує, що смерть від газу була миттєвою; однак крім нього такого ніхто не підтверджує. Зазначене свідчення спростував Карло Маттоньо.

Свідки варіюють час між вкиданням циклона і смертю жертв у межах від «негайно» до 20 хв. Оскільки газ виділяється близько 2 годин, то навіть за наявності чималої кількості гранул «миттєва» смерть є неможливою; тому зупинимося на 20 хвилинах. Час між початком екзекуції і вивантаженням становить у показаннях свідків щонайбільше 50 хвилин. Наведемо один особливо яскравий приклад. Д-р Чарльз Бендель, румуно-французький лікар віросповідання

Мойсеєва, на проведеному британцями в 1946 р. судовому процесі, що направив на шибеницю двох ні в чому не винних людей, показав:

«Приблизно о 12 годині прибув новий транспорт на 800-1000 чол. ...Відкрилися двері (крематорію IV) і людей упхнули до ГК. Її стеля була настільки низькою, що здавалося, нібито вона лежить на головах... Чулися лементи і стогони тих, хто бився об стіни. Так тривало 2 хвилини, опісля запанувала тиша. Через 5 хв. двері відкрилися, але протягом 20 хв. до камери не можна було ввійти. Потім особлива команда приступилася до роботи. Коли відкрилися двері, частина трупів вивалилася назовні, настільки щільно була набита камера. Трупи так спресувалися один з іншим, що їх було майже неможливо розділити... Кому хоч раз доводилося бачити набиту трупами ГК 1,5 м висотою - ніколи цього не забуде. Особливій команді доводилося ще теплі трупи, що кровоточили, буквально видирати з камери. Але перш, ніж кинути їх у могилу, приходили цирульник і дантист, обстригали трупи й виривали у них зуби... Я не міг впізнати людей, які колись мали людську зовнішність. Вони - дияволи. Адвокат із Салонік, електроінженер з Будапешту - вони більше не люди. Під час роботи (у ГК) вони ще обсипали всіх градом ударів дерев'яними й гумовими ціпками... Після півтора година роботи все було скінчено і новий транспорт надійшов до крематорію IV».

Зі своїм хворим мозком Бендель стверджує наступне:

- вже через 7 хв. після того, як гранули почали виділяти газ, двері камери відкривався і газ, природно, витікав у коридор, де чекали кінця процедури стійкі проти отруєння синильною кислотою есесівці;

- через 20 хвилин особлива команда рушила без протигазів - адже якби вони їх надягли, то хто б зміг побачити їхній диявольський вигляд? - до ГК і починала працювати серед газових виділень, що продовжували густішати (продовж ще півтора годин);

- після того, як жиди в битком набитій камері вмирали, «спресовані один з іншим», то вони падали так, що в камері висотою 1,5 м утворювали купу із трупів;

- 800-1000 трупів обробляли один цирульник і один дантист. Вся робота вершилася за 1,5 години, це означає, що за 5400 секунд дантист виривав (якщо брати за середнє, що в кожного не вистачало чотирьох зубів) 22400 зубів - по 4 зуби на секунду!

І цей Бендель вважається найзначнішим свідком ГК!

<u>г) робота без протигазів у парах синильної кислоти</u>

Крім Бенделя, й інші свідки описують роботу в ГК без протигазів. Филипп Мюллер своє перше входження до ГК описує так:

«Мій погляд упав на напіврозкриту сумку, де я побачив продукти, імовірно видані на дорогу. І тоді я зробив вигляд, що однією рукою тягну труп, а іншу засунув у сумку. Я заграбастав там шматок сиру й пиріг з м'ясом і, стежачи за дверима, щоб мене не помітили, заходився моїми вимазаними кров'ю руками розламувати пиріг і жадібно, немов звір, заковтувати його».

Якби Мюллер був у протигазі, то «жадібно, немов звір» він нічого б не зміг заковтнути. Деякі свідки, між іншим, стверджують, що жертв перед отруєнням роздягали, щоб увібраний одягом циклон не отруїв зондеркоманду. Варто було б подумати і про спецодяг для членів особливої команди, тому що під час роботи вони повинні були сильно пітніти, а тоді контамінація (зараження) через шкіру сильно зростає. Однак про спецодяг не згадує жоден свідок.

IX. Свідки «газових камер» Освенціму (Розділ 2)

А. Як координуються показання свідків

Як справедливо стверджує історик Ернст Нольте, неможливо, щоб ціла низка осіб, незалежно один від одного, не замислюючись, розповідали б більш-менш однакові історії.

Натомість Нольте вважає, що розповіді про ГК якесь зерно істини усе ж таки повинні містити, навіть якщо число жертв занадто перебільшене. Розмірковуючи таким чином, можна дійти до такого висновку: у середні століття незліченне число свідків стверджувало, що вони бачили відьом, які летіли на Блоксберг. У результаті чимало тих «відьом» попадало на суд інквізиції. Отже, історія та справжня, тільки число відьом, що літали в повітрі, перебільшене. Нольте зовсім не спадає на думку, що повідомлення свідків і виконавців можна без особливих зусиль координувати, оскільки союзники після війни могли підробляти і катувати скільки їм заманеться.

Як показав серйозний іспанський дослідник Енріке Айнат, від польського Опору вже з 1941 року стали надходити повідомлення про масові вбивства в Освенцімі, але не за допомогою циклона-Б, а пневматичним молотом, електричними ваннами і т.п.. Але ті повідомлення залишили без уваги.

Страшні історії про парові, газові, електричні камери Бельзеця пропаганда почала поширювати з 1942 р. Освенцім не чіпали до червня 1944 р. Британо-жидівський автор Мартін Гільберт пише, що «таємниця ГК Освенціму-Біркенау зберігалася до третього тижня червня». А на той час уже відбулися масові депортації угорських жидів, яких посилали прямо в Освенцім; 28 тис. з них були зареєстровані, інших розіслали по інших робочих таборах і фабриках. Розмовами про угорських жидів у ГК Біркенау був даний старт легенді про «табір знищення» Освенцім. У листопаді 1944 легенда набула свого остаточного вигляду.

Тоді у Вашингтоні з'явилося повідомлення Ради у справах біженців війни, засноване на розповідях Врби, Альфреда Ветцлера, Чеслава Мордовича й Арноста Розіна. Циклон-Б був названий у повідомленні знаряддям убивства, говорилося також про отруєння у двох селянських будинках, однак про крематорії головного табору як про місце вбивства у звіті не було ані слова (ми ще повернемося до цього повідомлення).

2 лютого 1945 р., зараз же після звільнення Освенціму, «Правда» повідомила про «конвеєр смерті», на якому одночасно вбивали сотні людей. Проте, незабаром конвеєр зник - жоден свідок не згадував його. І про ГК писала «Правда», але помістила їх не там, де їм визначили бути пізніше, а «у східній частині табору» - це при тому, що табір уже був у совєтських руках! Цілком очевидно, що така версія була ще не повністю погоджена з союзниками. Совєти знали, що мусять знайти докази масових убивств в Освенцімі, але деталей ані Лондон, ані Вашингтон поки не повідомили, тому автор статті у «Правді» (з жидівським прізвищем) вирішив самостійно вигадати деталі.

У квітні-травні 1945 р. перед польською комісією виступили багато колишніх ув’язнених Освенціму, серед них жиди: Шмуль Файнцільберг (який називав себе Яновським, Касковським і, нарешті, Файнцільбергом), який постійно міняв дату свого народження, Шльома Драгон і Генрик Таубер. Після того, як «Правда» пошилася у дурні, польські комуністи почали, хоча б у основних подробицях, координувати показання. Таким чином, ГК були локалізовані в одному місці і було досягнуто єдності також щодо питання про знаряддя вбивства. Ним став циклон-Б.

В усьому іншому «тим, що пережили голокост» дозволили давати волю їхній збоченій фантазії, а їхнім «фактичним повідомленням» надали статус «вищої достовірності».

Завершили формування міфу свідчення коменданта Освенціму Рудольфа Хесса. Після війни він деякий час ховався на якомусь селянському дворі, але в березні 1946 р. його схопили британці. Визнання від Хесса були отримані в британській установі, де застосовувалися катування. Катував Хесса жид, сержант Бернард Кларк. Відбувалося це так: «Хесс кричав побачивши лише британську уніформу. «Як тебе звуть?» - ричав Кларк, і щораз, як у відповідь звучало «Франц Лонг» (ім'я селянина, у якого ховався Хесс), кулак Кларка обрушувався на обличчя допитуваного. На четвертому допиті Хесс назвав себе. Отоді його роздягли догола і розтягли на верстаті для забою худоби, й там Кларк витворяв з ним таке, що лементи та удари зливалися в одну какофонію який, здавалося, не буде кінця...

Знадобилося три дні, щоб Хесс почав казати саме те, що від нього вимагали.

Показання Хесса ґрунтовно проаналізовані ревізіоністами, і від них не залишилося каменя на камені. Ми навіть не станемо повторювати всього, а обмежимося лише кількома прикладами:

- Хесс стверджував, що тільки за той час, що він був комендантом (до листопада 1943 р.), у таборі було отруєно газом 2,5 млн. чоловік. У цю цифру нині не вірить жоден історик. Варто запитати: чи так уже тужив Хесс за шибеницею, що був готовий до будь-якої неправди, аби тільки швидше на неї потрапити?

- Уже в 1941 р. - повідомив Хесс - він відвідав «табір знищення» Треблінка. За його твердженнями, в той час існував і «табір знищення» Бельзець. Насправді Бельзець був відкритий у березні 1943 року, а Треблінка - у червні 1942 р. Усього в показаннях Хесса виявлено 47 нісенітниць.

Істотну роль грав Освенцім на Нюрнберзькому процесі, де юридично за Німеччиною було закріплене здійснення єдиного у світовій історії злочину. Правову базу для трибуналу складали не міжнародні та державні правові акти, а спеціально створений в серпні 1945 р. у Лондоні для цього випадку статут. Згідно з його ст.19 трибунал був «звільнений від необхідності дотримуватися правил доказу провини». У ст.21 говорилося, що «для загальновідомих фактів» трибунал не повинен вимагати докази. Що саме вважати «загальновідомими фактами», вирішує сам суд. Такі «факти», як цілеспрямоване знищення жидів, убивство польських офіцерів у Катині, були оголошені «загальновідомими», доводити їх не було потрібно.

У схожому стилі проводилися незліченні процеси проти «нацистських злочинців» у ФРН. Маріонетковий режим США в Бонні зобов'язав з 1950-х років юстицію не займатися доказом факту мільйонних убивств жидів у ГК. Ця операція проводилася так: перед початком процесу одночасно всі залучені ЗМІ зображують обвинувачуваних бестіями в людському обличчі. Доказів пред'являти не треба, оскільки і злочин, і його виконавці встановлені раз і назавжди.

Свідки можуть брехати до посиніння, критичних питань їм ніхто не поставить, щоб не доставити їм, жертвам, душевних страждань. Для обвинувачуваних єдиним шансом пом'якшити вирок залишається не заперечувати існування ГК і масових убивств, а тільки - свою участь у них. У такий спосіб виникають «визнання виконавців». Вся ця процедура описана в книгах Вільгельма Штегліха і Манфреда Келерса.

Б. Освенцім - брехун №1

Якби то потрібно було увінчати кого-небудь титулом «батько брехні про Освенцім», то його, безсумнівно одержав би пан Рудольф Врба, університетський викладач на пенсії в м. Ванкувері. Парубком Врба був депортований до Освенціму, звідки йому разом з одновірцем Альфредом Ветцелем удалося 7 квітня 1944 р. втекти.

Уважний аналіз розповіді цих двох словацьких жидів показує, що вони ніколи не були усередині крематоріїв, де нібито повинні були перебувати ГК.

Про крематорії II і III вони пишуть наступне: «Із середини пічного простору сходить вгору гігантська труба. Навколо неї розташовані 9 печей, в кожній 4 отвори. У всякий отвір вміщалося щоразу по 3 трупи... На плоскому даху знаходилися 3 герметичних вікна, які зачинялися за допомогою клапану. Від ГК до печей тягнулася рейкова колія... через 3 хвилини в камері всі мертві... Тоді камеру відкривають, провітрюють і особлива команда підвозить трупи у вагончиках польової залізниці до печей, де відбувається спалювання».

Втім, по-перше, кожна піч насправді має по 5 тримуфельні отвори; по-друге, як уже говорилося, на даху підвалу для трупів не було отворів; по-третє, від ГК до печей не прямує аніяка залізниця (колія) - біля печей був підйомник, оскільки вони розташовані ярусом вище.

Крім цієї очевидної брехні, повідомлення Врби-Ветцеля містить ще низку грубих помилок. Швидше за все, обидва автори інформацію одержали від учасників Опору, які самі, природно, крематорію не бачили.

У 1964 р. Врба видав книгу «I cannot forgive» (Я не можу простити); на стор. 10-11 він докладно описує масове отруєння краківських жидів, нібито вчинене в січні 1943 р. у крематорії II на честь відвідування Гімлером Освенціму. Якби Врба хоча б почитав літературу з голокосту, то він знав би, що крематорій II був відкритий не в січні, а в березні 1943 р., а Гімлер останній раз був в Освенцімі в липні 1942 р. У книзі Врба заміняє «залізничну колію» на «спеціальні рухливі стільці» (такий стілець там дійсно був, але тільки один; у німецькому тексті дана ілюстрація). Час спалення в 1,5 години, який Врба надав для повідомлення Ради у справах біженців війни, у книзі скорочений до 20 хв., що, як ми показали, суперечить законам фізики. Замість трьох вікон у даху ГК у книзі говориться про одне. Також і дещо інше «поліпшив» Врба у своєму свідченні.

Як підкреслює проф. Форіссон, все це триває цілих 40 років, і кінець усьому можна буде покласти лише тоді, коли на судовому процесі жидівських «свідків ГК» допитають, як це завжди робиться в тих випадках, коли в судах розглядаються справи про вбивства. А доти шахраї будуть, як і раніше, виступати з лекціями, давати інтерв'ю, тягти в суди людей, не піддаючись ризику бути викритими за допомогою критичних питань.

У 1985 р. у Торонто відбувся суд над канадцем німецького походження Ернстом Цюнделем, який був обвинувачений жидівською організацією в поширенні ревізіоністської літератури. Коронним свідком на процесі був Врба. Його трошки взяв в оборот захисник Цюнделя Дуглас Крісті. Крісті став запитувати Врбу про описаний у його книзі факт відвідування Гімлером Освенціму:

Питання: Дозвольте запитати, чи не бажаєте Ви сказати, що бачили Гімлера в таборі в січні 1943 р., або це тільки...

Відповідь: У вересні 1943 р., або в січні.

В.: Так, але в книзі зазначено: в січні 1943 р.

О.: Ні, я бачив його в липні 1943 р., а потім ще раз у 1943 р.

В.: Але тут зазначено - січень 1943 р.

О.: Значить це помилка.

В.: Помилка?

О.: Так.

В.: І Ви бачили, як він приїжджав?

О.: Першого разу я просто не міг його не бачити, тому що він був так само близько від мене, як зараз стоїте Ви.

В.: Так близько, як я зараз?

О.: Приблизно.

В.: Я розумію. І Ви були...

О.: Для ввічливості він підійшов до мене ще на крок.

В.: Так, так.

О.: Але другого разу я бачив його в машині, як і в першого разу. Він приїхав у чорному мерседесі й був оточений юрбою супроводжуючих його підлабузників. Я бачив його на відстані 600 ярдів і чув, що це він, пак цього разу він до мене не підійшов, щоб потиснути мені руку і представитися. Мабуть, це дійсно був він, хоча, можливо, лише його представник, але я не вважаю, що тут велика різниця.

В.: Тож Ви розповідаєте суду, що справді бачили Гімлера, як він через двері оглядав ГК, чи не так?

О.: Ні, я не стверджую, що був там, коли він оглядав ГК, але я повторюю історію, яку багато разів чув від тих, хто там був... Там були багато хто з особливої команди та з СС.

В.: Усе-таки, Ви були там?

О.: Ні, я тоді знаходився у карантинному таборі, і я знаю, що ті нещасні жертви довго повинні були чекати отруєння газом, оскільки величні звірі надто довго не приходили, то їм довелося чекати в ГК.

В.: Однак, у Вашій книзі Ви пишете, що все це бачили особисто й ні слова не говорите, що це переказ почутого від інших.

Врба на суді завзято наполягав на тому, що власними очима бачив, як 1 млн. 765 тис. жидів зникло в крематорії; з них 150 тис. - французьких. Крісті зауважив йому, що загалом із Франції було депортоване жидів удвічі менше за названу ним цифру, тоді Врба спитав його: «А звідки Вам відома ця цифра? З нацистських газет?» Крісті відповів, що знає її зі зразкової роботи французького жида Сержа Кларсфельда.

Крісті відповів, що знає її зі зразкової роботи французького жида Сержа Кларсфельда.

Крах архибрехуна Врби створить поворотний пункт у юридичному подоланні «голокосту». Не злічуючи єрусалимського процесу над Дем’янюком - де 5 жидівських брехунів клялися, що українець власними руками загнав сотні тисяч у ГК, проте, він був виправданий, - з 1985 р. жоден «свідок ГК» не наважується виступати перед судом.

Ернст Цюндель в 1985 р. був засуджений до 19 місяців в'язниці, а в 1988 р. на процесі проти ревізіоністів ще до 9 місяців. Підставою для осуду послужив закон «про поширення хибної інформації». У серпні 1992 р. глава канадського трибуналу виправдав його й оголосив відповідний закон суперечним.

В. Кумедність захисту офіційної версії Освенціму

Майбутні покоління не спроможні зрозуміти, як упродовж півстоліття могла існувати протиприродна історія про ГК, і в неї вірила більшість людей, а тих, хто у ній сумнівався, переслідували за законом.

Проте припустимо на мить, що німці справді прагнули фізично знищити жидів. Що саме вони би в такому випадку вчинили? Як спосіб убивства в першу чергу напрошується розстріл і змор голодом. Жидів, зрозуміло, у кожній європейській країні ліквідували б на місцях, де вони проживали: французьких - у Франції і т.д. Німецьких жидів відвели б до заздалегідь виритих братських могил де-небудь у лісах і там розстріляли б. Ідея ж зібрати жидів з усієї Європи в «табори смерті» і там труїти газом не могла б спасти на думку навіть самому збоченому, хитромудрому «бюрократові смерті». Надрозумними, з неймовірними здібностями повинні були б бути нацистські вбивці, якщо вони взялися за рекордно короткий термін знищити мільйони людей, так, що не залишилося ані найменшого сліду! Сліди ж так ретельно ховали тому, що з самого початку знали, що їх НС буде переможений і почнеться міжнародне розслідування.

Депортація жидів мала сенс тільки у двох випадках: якщо їх вважали ненадійними громадянами, підривним елементом, і якщо їх використовували як робочу силу.

Не менш абсурдним є й вибір циклону-Б як засобу вбивства. Якби жидів будь-що прагнули отруїти, то вистачило б бойових отруйних речовин (згадаємо, що в перших повідомленнях польського опору йдеться саме про них, втім пізніше в офіційній літературі їх не згадують). Також, замість горезвісних «газових автомобілів» можна було використовувати звичайний газогенератор, що працює на дровах і дає 32% окису вуглецю, який здатен вбити людину за лічені хвилини. Не було б проблеми безпеки, а метод убивства настільки простий, наскільки й дешевий. Однак, про подібний ефективний метод у літературі з голокосту немає і найменшої згадки. Замість цього НС мусили використовувати самий ідіотський з усіх, які тільки можна собі уявити, засіб убивства, а саме - дорогий інсектицид, котрий виготовлявся в невеликих кількостях і який був украй необхідний для боротьби з переносниками тифу, небезпечний при потраплянні на шкіру, украй погано вентильований і такий, що надзвичайно довго виділяється.

З 1942 р. у деяких штатах США присуджених до смерті отруюють речовиною, що містить синильну кислоту. Процедура страти - вкрай складна справа. Газова камера повинна бути повністю герметичною, мати складну систему вентиляції тощо. Варто лише порівняти цю камеру із ГК Освенціму - і зараз же буде зрозуміло, що вже перша спроба вчинити в ній отруєння закінчилася б для есесівців катастрофою.

В районній газеті хорватського курортного містечка Лаврон розповідалося як місцевий камергер спробував в 1995 р. отруїти газом деревних хробаків, які руйнували церкву, але при цьому недостатньо щільно закрив вікна і двері. В результаті довелось терміново евакуйовати населення містечка, а три чоловіки все-таки одержали важку форму отруєння.

На технічну неможливість здійснення отруєнь циклоном-Б у приміщеннях, які називають «ГК», першим указав Робер Форіссон. Наступна цитата показує суть його аргументації:

«Якби нацистські ГК діяли, то для цього необхідно було б зробити наступне: забезпечити їх дверима, що закривалися герметично; спеціальною системою подачі й розподілу газу, вкрай складною системою вентиляції камер після здійснення отруєння; винайти спосіб нейтралізації випущеного газу, а також придумати вкрай хитромудру техніку знешкодження газу, який сильно в'їдається в тіло, щоб уможливити транспортування трупів. Вентиляція, провітрювання камер - тривала і складна процедура. Газ настільки в'їдається в шкіру, що нема

чого й думати про те, щоб трупів можна було торкатися руками. Бодай один дотик до них призвів би до отруєння».

Через те, що влаштовувачі камер не знали законів хімії і тому зважилися використовувати циклон-Б у концентраціях, необхідних для масових убивств, повинно було стати для них доленосною помилкою. Голокостники тепер охоче відмовилися б від циклона-Б і замінили його яким-небудь іншим газом, але занадто пізно.

Доведеться самій брехні голокосту вмирати від циклону.

X. Освенцім: наукові дослідження

А. Експертиза Лейхтера

Під час процесу над ревізіоністом Ернстом Цюнделем (1988) сам Цюндель і Форіссон доручили американському фахівцеві з газових камер Фреду Лейхтеру - він займався конструюванням ГК для одного штату в США - провести наукову експертизу приміщень, названих ГК, в Освенцімі I, в Освенцімі-Біркенау і Майданеку. У лютому 1988 р. Лейхтер рушив з відповідним спорядженням у Польщу і провів там дослідження. В результаті ним була складена перша судово-медична експертиза знаряддя «найбільшого в історії масового вбивства». Висновок містить три головних висновки:

- ГК ніколи не планувалися як такі, так само через будівельно-технічні особливості не могли бути використані як такі;

- продуктивності крематоріїв вистачало лише для малої частки числа жертв, що проголошуються;

- здійснений (іншим фахівцем, хіміком Джеймсом Ротом) аналіз проб будівельного розчину, взятого із внутрішніх стін, не виявив присутності в ньому навіть мізерно малої кількості ціаніду; у той же час, високий вміст ціаніду виявився у штукатурці камери в Біркенау, офіційно визнаної як дезінфекційна.

За проведені дослідження прихильники теорії знищення спрямовують свої атаки проти Лейхтера, але зроблене ним спонукало інших провести ще більш глибокі дослідження.

Б. Експертиза Гермара Рудольфа

Гермар Рудольф, учений-хімік, співробітник Інституту Макса Планка, провів доскональну перевірку експертизи Лейхтера.

Він також дійшов висновку, що через причини будівельно-технічного і хімічного характеру масові отруєння в Освенцімі були неможливі:

- гадані отвори, через які нібито вкидався циклон, були відсутні на той час. У той спосіб, як це описують свідки, гранулят було неможливо доставити в камеру;

- синильна кислота взаємодіє з покриттям стін. Найбільш стійкий зв'язок утворюється у неї з пігментом фарб берлінська лазур і залізна синь, яким кислота зобов'язана своєю назвою. Залізна синь надзвичайно стійка і зберігається довше стін, пофарбованих нею. Якби в ГК відбувалися масові отруєння, то в стінах, пофарбованих залізною синню, ціану було б ніяк не менше, ніж у стінах дезінфекційної камери. Однак там його втримується стільки, скільки в будь-якій звичайній фарбі, тобто, природно, мізерно мала кількість.

Голокостники ігнорують будівельно-технічні висновки Рудольфа, але намагаються спростувати хімічний аналіз. Їхній улюблений аргумент полягає в

тому, що жертви перед кончиною всю синильну кислоту вбирали в себе через дихання.

Тоді виходить, що в Третьому Рейху і молекули синильної кислоти підкорялися наказам СС, тобто не осаджувалися на стінах, щоб не видати своїх заступників після їхнього розгрому, а летіли прямо в рот або носову порожнину жертв. Утім, гранули виділяли газ мінімум 2 години, а жертви, як говорять очевидці, були мертві максимум через півгодини. Виходить, і трупи також продовжували вбирати газ, щоб він не потрапив на стіни. Хоча, за твердженням свідків, ті трупи негайно ж кидали у піч. Що ж за оказія?

Отже всім, хто здобував вигоду від «голокосту», залишалося розпочати вендету проти самого Рудольфа, що вони й зробили. За наказом, що надійшов з Центральної жидівської ради, він був у травні 1993 р. вигнаний з інституту, а в червні 1995 р., у результаті судового фарсу, що відбувався багато місяців, присуджений без усякого обґрунтування провини до 14 місяців в'язниці: за нібито нанесену жидам образу та за розпалення расової ненависті; там були названі і ще деякі пункти.

В. Вивчення крематоріїв Карло Маттоньо

Останній пробіл у науково-технічному дослідженні «голокосту» ліквідував італійський ревізіоніст Карло Маттоньо. Працюючи разом із Франке Деано та іншими інженерами, він провів найфундаментальніше вивчення крематоріїв Освенціму.

Короткий виклад отриманих результатів німецькою мовою з'явився в 1996 р.. Маттоньо досліджував наступні фактори:

- реальну максимальну продуктивність крематоріїв з урахуванням того, що був потрібний їхній технічний ремонт і вони не могли функціонувати всі одночасно й безупинно;
- поставки коксу для крематоріїв, які майже повністю документовані, і витрати коксу на спалення одного трупа;
- вогнетривке облицювання печей зсередини, яке жодного разу не обновлялося, тоді як його вистачає максимум на 3 тис. кремацій на один муфель;
- неможливість спалення трупів у ямах.

Маттоньо дійшов до висновку, що крематорії не могли спалити більше, ніж 162 тис. трупів. Якщо врахувати, що реальне число жертв Освенціму 170 тис. і до того ж певну частину трупів при особливо гострих спалахах тифу спалювали на відкритому повітрі (не в ямах), то результати Маттоньо завершують картину. Проти досліджень Маттоньо попросту нема чого виголосити, тому антиревізіоністська література про неї мовчить. Як-то кажуть, немає чим крити.

Г. Аналіз Джоном Боллом даних аерофотозйомок

У грудні 1943 р. комплекс Освенціму багаторазово фотографувався з повітря союзниками (їх цікавило його господарське призначення; там працювали численні фірми ІГ Фарбен). Усі аерофотозйомки були зроблені в період, який «очевидці» називають самим убивчим.

Особливо цікаві фотографії зроблені 31 травня 1944 р. Тоді на повну потужність мусила йти робота із знищення угорських жидів; 400 тис. них мали бути отруєні газом між травнем і червнем і здебільшого спалено на відкритому повітрі. А що видно на фотографіях? Ані черг перед крематоріями, ані палаючих гігантських багать, ані ям, ані застеленого димом неба. Немає ні гір коксу, ні дров, необхідних для спалення менш ніж у двомісячний строк 400 тис. трупів. Немає нічого!

Аналіз аерофотозйомки зробив канадський фахівець у цій області Джон Болл. Його дослідження завдали останнього удару по центральному пункті брехні про Освенцім - знищення угорських жидів.

XI. Інші «табори знищення»

Після того, як ми покінчили з ядром міфу про «голокост» - з брехнею Освенціму, можна коротенько розглянути 5 інших «таборів знищення», про які написано не менше, ніж про Освенцім.

Майданек - змішаний робочий табір і «табір знищення» - прихильники теорії знищення роблять порівняним з Освенцімом. Що стосується Хелмно, Собібору, Треблінки й Бельзеця, то їх проголошують чистими «фабриками смерті». Ще до закінчення війни німці демонтували їх і сховали всі кінці у воду. Тому документів від них ніяких не залишилися; німці всі знищили. Розглянемо, як все це доводять.

Майданек

Це великий робочий табір, що розташовувався на окраїні міста Любліна, від якого й одержав свою назву; «Майданеком» його пізніше назвали поляки. З верхніх поверхів будинків прилеглих вулиць була видна вся внутрішня територія табору. НС, з одного боку, намагалися сховати геноцид, чому й знищили всі документальні докази, а трупи мільйонів убитих усунули без сліду; з іншого боку - свою «фабрику смерті» улаштували прямо на краю великого міста, так що польське населення в безпосередній близькості від себе могло спостерігати за ходом убивства! Ось у що примушують нас повірити добрих півстоліття.

Майданеку приписують від 1,38 млн. до 50 тис. убивств. Деякі прихильники теорії знищення , наприклад Герольд Рейтлінген і Вольфганг Бенц, розглядають його як «табір знищення». В іншому існування ГК у Майданеку захищають досить мляво. Факт, що приміщення, які показують туристам як ГК, такими не є, незаперечно довів Гермар Рудольф. Табір цей не заслуговує на те, щоб про нього багато говорити.

Хелмно

Табір був розташований на заході Польщі. Згідно з «Jewish Year Book» (Жидівський щорічник), том 47, стор. 398, там було знищено 1,35 млн. жидів; згідно з Клодом Ланцманом - 400 тис.; згідно з Вольфгангом Шеффером - 300 тис.; згідно з Раулем Хільбергом - 150 тис. Те, що жоден з авторів не робить ані найменшого зусилля, щоб обґрунтувати свою цифру, зрозуміло саме собою.

Убивства відбувалися винятково в газових автомобілях, від існування або неіснування яких залежить доля всього «табору знищення». Про ці автомобілі ми ще поговоримо.

Собібор

Собібор потрапив до числа КТ завдяки випадку, короткому листу інспектора таборів Ріхарда Глюка Генріху Гімлеру, надісланому в січні 1943 р. Глюк у ньому пропонує перетворити Собібор у КТ. Гімлер пропозицію Глюка відхилив. Тож залишається питання: так був, або не був КТ? Прихильники теорії знищення стверджують, що був - і був він «табором знищення». Число приписуваних йому жертв дорівнює 200-250 тис. Про знаряддя вбивства довго не могли домовитися. Один з небагатьох свідків, совєтський жид Олександр Печерський дає такі показання:

«З першого погляду здавалося, нібито заходиш до звичайної лазні: крани для гарячої та холодної води, лавиці для миття... Проте, як тільки туди входили всі -

двері з гуркотом закривалися. З дірок у стелі починала спіралеподібно текти важка, чорнувата маса...» .

Щоб заглушити лементи жертв, німці розміщували в Собіборі зграї особливо голосистих гусаків, які бралися гоготати, доки текла смертельна маса. Панів істориків така версія не вразила, тому вони незабаром зійшлися на ГК, а «Енциклопедія голокосту» підвела риску під дебатами, вирішивши: там був дизельний двигун, і - баста!

Бельзець

У Бельзеці, як стверджують всі голокостники, з березня по грудень 1942 р. було вбито рівно 600 тис. жидів, із чого виходить, що нацистська система в Бельзеці була особливо жорстокою.

Головний свідок - Курт Герштейн, який, як ми пам'ятаємо, стверджував, що газом було отруєно 20-25 млн. чоловік, що існували гори взуття висотою в 40 м, а до ГК напихали по 28-32 людини на 1 кв. м. Крім Герштейна існує лише один свідок - польський жид Рудольф Редер, завдяки якому вважають, що в таборі вижило від 1 до 5 чоловік. Редер говорив про 3 млн. убитих газом у Бельзеці. Знаряддям убивства в Бельзеці вже десятиліттями одностайно оголошується дизельний мотор. Але в колах, що формують міф «голокосту», курсували різні версії: від людського млина д-ра Женди до вагонів з вапном Яна Карського та електропечей Авраама Зільберштейна. Але всі вони потім зникли в прикомірцуі історії.

Треблінка

Цьому «суто винищувальному табору» приписують від 3 млн. до 750 тис. жертв. На процесі Дем’янюка в Єрусалимі називали 875 тис. Класик «голокосту» Васілій Гроссман у книзі «Пекло Треблінки» (1946) описує такі методи знищення в таборі:

- удушення за допомогою відкачки повітря з камери. Зовсім неможлива технічно тема для роману жахів; вона незабаром зникла з арсеналу пропаганди голокосту;
- ошпарювання розпеченою парою. Метод був скасований Нюрнберзьким трибуналом 14 грудня 1945 р. (документ PS 3311);
- убивство вихлопними газами дизеля. Варіант незабаром був витиснутий іншими.

У лютому 1946 р. Самуїл Райцман заявив у Нюрнберзі, що в Треблінці було 3, а потім 10 ГК (1MT VIII, S. 361). Після того вже не захотіли нічого іншого, ні описаної за 2 місяці до того парової камери, ні відкачки повітря, ні хлору або конвеєра.

Як у Хелмно, Собіборі й Бельзеці, трупи в Треблінці спочатку закопували в ями, а в 1943 р. викопали і спалили на відкритому повітрі без будь-якого залишку. Ізраїльський «вчений» І.Арад пояснює: «Люди, котрі працювали на кремації, помітили, що трупи добре горіли без спеціальних горючих речовин». Метод такого спалення обрав високообдарований есесівець Герберт Флосс. Він здогадався, що товсті дами горять краще за худих чоловіків, і використовував їх як горючий матеріал.

Шкода, що цього дотепер не знають індуси і вирубують цілі ліси для спалення своїх померлих. Утім, може бути, що лише під час панування НС трупи горіли самі, а в умовах вільного суспільства - ні, через великий зміст води в клітках. Відповідно до документа, що сплив під час війни в жидівських верствах, у Треблінці було 10 ГК, в яких одночасно поміщалися 6 тис. осіб. Шлях до цих приміщень убивства був обнесений щільною огорожею шириною 1,5 м, а це значить, що ним могли рушити тільки два ряди людей. Між кожною парою тих, що йшли, відстань мусила бути не менше 0,5 м, тобто, утворюється черга довжиною в 2 км.

Згідно з Адельбертом Рюкерлем, котрий був керівником Центру переслідування НС злочинців у Людвігсбурзі, у Треблінці перебувало на службі 35-40 есесівців; тобто у кожній акції спалення на одного есесівця (якщо всі вони займалися тільки цим) припадало по 150 жидів! Жиди проявляли себе, на щастя, надзвичайно кооперативно - замість того, щоб пристукнути кількох есесівців і розбігтися, вони марширували, як повідомляє свідок у Дюссельдорфі, «голі, шеренгами, прямо в ГК».

Бабин Яр

Після того, як німці у вересні 1941 р. увійшли в Київ, там почалася серія вибухів і пожеж, жертвами яких виявилися сотні людей. Щоб помститися за це, німці, нібито, зібрали 33 тис. жидів, відвели їх на окраїну міста, розстріляли і кинули в яр. Пізніше там було вбито ще десятки тисяч жидів. Рівно два роки потому, коли Червона Армія підступила до Києва, трупи були вириті й спалені, як і варто очікувати, без залишку. Тож і від цього злочину не залишилося ніяких доказів.

Герберт Тідеман і Удо Валенді досліджували історію Бабиного Яру. Повідомлення свідків переповнені всіма мислимими і немислимими протиріччями. Перед розстрілом жертв нібито кололи багнетами, заривали в землю живцем і т.п. З роками число жертв зросло до 300 тисяч.

Річ у тім, що до моменту вступу німців у Київ, там не було навіть 33 тис. жидів, не говорячи вже про 300 тис., оскільки всі вони вчасно були евакуйовані.

Наукові дослідження

а) вивчення Фрідріхом Паулем Бергом «знарядь убивства»

Американський інженер Ф.П.Берг дослідив дизельний двигун як знаряддя вбивства. Він довів цілковиту абсурдність цієї легенди. Річ у тім, що це вкрай клопітно, трудомістко, неефективно, оскільки такий газ містить багато кисню і мало окису вуглецю. У бензиновому двигуні на 1 м^3 вихлопу припадає 5% і більше вуглекислоти, у дизельному не більше 1%, якщо навіть він працюватиме на холостому ході. Було б набагато ефективніше просто зачинити жертви в камері без вікон.

Якщо голокост був, то його виконавці були технічними геніями, адже їм все-таки вдалося непомітно для всього навколишнього світу перевезти мільйони людей в центри знищення, отруїти газом і спалити без залишку, але от вражаючу неефективність знаряддя вбивства вони не врахували! Як і історію з циклоном-Б, історію з дизельним двигуном придумали профани в хімії. Однак двигун цей, на загибель голокостникам, указаний у всіх книгах з історії, і нікуди його звідти не забрати.

б) дослідження АрнульфомНоймайером способу усунення трупів

А. Ноймайер - інженер. У своєму дослідженні він виходив із цифри в 875 тис., що була названа на процесі Дем'янюка. Для того щоб 875 тис. трупів спалити на відкритому повітрі, потрібно, за витрачання 200 кг дров на труп, - 195 тис. тонн. Таким чином, йдеться про ділянку лісу в 6,4 км довжиною і 1 км шириною. Для процедури спалення, що тривала, як стверджують, з початку березня і до кінця серпня 1943 р., була потрібна щоденна робота 2800 лісорубів, з урахуванням того, що одна людина валить на день, очищує, розпилює і складує одне дерево. Однак, як оповідає література з «голокосту», у Треблінці було всього 500 «робочих жидів», з яких, як повідомляє Ріхард Глоцар, «що вижив у голокості», команда лісорубів

складалося тільки з 25 чол., тобто 1,5 % від необхідної кількості. Крім того, поблизу Треблінки немає справжнього лісу. А чи може бути непоміченим транспортування залізницею 195 тис. тонн деревини? Або деревину добували якимось іншим способом?

Рушимо далі. 875 тис. трупів утворюють 2900 тонн золи; додамо до них 100 тонн деревної золи. Втім, в золі сотень тисяч трупів залишаються неспалимі частини – тобто одних зубів 20-30 млн. штук. І якби Совєти або поляки знайшли хоч невеличку частку всіх цих залишків, то з надзвичайним галасом зараз же зібрали б міжнародну комісію і продемонстрували б світу докази німецької жорстокості. Але вони цього не зробили. Чому?

в) абсурдність легенди про «суто винищувальні табори»

В антиревізіоністському творі Тілла Бастіана офіційна мудрість про «табори знищення» викладається так:

«Осінь 1943 року. В 300 км на північ від Освенціму коять свою чорну справу Собібор і Треблінка. Коли масові вбивства там припинилися, головним центром знищення, якого світ не знав, став табір Освенцім-Біркенау.

Рудольф Хесс, який відвідав табір знищення Треблінка (*у червні 1941 р., за 13 місяців до початку його існування!*), отак пишався поліпшенням, яке він у себе ввів. «Комендант табору Треблінка, - повідомляє Хесс, - сказав мені, що 800 тис. він ліквідував за півроку. Він застосовував моноксид, який мало ефективний. Коли я побудував будинок знищення в Освенцімі (*який? їх там багато*), я використовував циклон-Б. ... Іншим поліпшенням було те, що ми побудували ГК, що вміщали відразу 2 тис. чоловік, тоді як у Треблінці в кожній з 10 ГК поміщалося лише по 200 чоловік».

Цим пасажем пан Бастіан з усією ясністю показує, за кого він приймає своїх читачів: за йолопів. Він заявляє: «У Бельзеці за 10 місяців - табір відкритий у березні 1942 р. - було вбито і спалено на відкритому повітрі 600 тис. чоловік. У Треблінці ... 974 тис., майже всі жиди, з них 894 тис. - за 8 міс., тому що в інший час, згідно з Хессом, за 6 міс. спромоглися ліквідувати тільки 80 тисяч».

Однак навіщо тоді було навесні 1943 р. в Біркенау зводити в крематоріях ГК, якщо так ефективно функціонували інші табори знищення? Лише в Бельзеці і Треблінці за таких темпів роботи можна було без проблем знищити всіх захоплених жидів. Чому так несвоєчасно були зачинені обидві «фабрики смерті» і вирішено було зводити ГК в Освенцімі?

Будівництво 4-х крематоріїв у Біркенау голокостники пояснюють необхідністю позбутися трупів отруєних. Проте, навіщо зводити крематорії, якщо будь-яку кількість число трупів можна за допомогою горючих матеріалів і без них просто спалити на відкритому повітрі, не залишаючи ніяких слідів? І чому ж «газ моноксид був не ефективний», якщо за його допомогою в рекордно короткий термін угробили 1,824 млн. чоловік?

Чим були Треблінка, Бельзець та Собібор насправді?

Без сумніву, після повстання у Варшавському гетто сотні тисяч жидів були депортовані до Треблінки. Вона була транзитним табором. Знищити і спалити там 1 млн. жертв було технічно неможливо. Не була вона і робочим табором, оскільки була занадто невеликою. Такою була Треблінка 1; розташована за 3 км від неї Треблінка 2 була робочим табором. Свідки повідомляють, що жидів із Треблінки перевезли до інших таборів, зокрема, до Майданеку. Для чого, запитується,

потрібно було возити жертви з одного «табору знищення» до іншого, добродії голокостники?

Також є правдоподібним, що Треблінка служила проміжним табором для перевезених у білоруські колонії, існування яких визнають прихильники теорії знищення. Такими проміжними таборами швидше за все й були Собібор і Бельзець, на користь чого говорить їхнє розташування на сході від Варшави.

Чи знищили німці документи? Хтозна... Усе-таки, чому в Освенцімі абсолютно всі папери залишилися недоторканими? Нам здається, що там, де документів немає, їх заховали, позаяк вони спростовують легенду про «голокост». У найближчі роки тут можна чекати цікавих відкриттів.

XII. Чудеса на конвеєрі

У звеличеній ЗМІ до небес, перетвореній на кінофільм книзі «Смерть - майстер з Німеччини», Лео Рот і Еберхард Джекел пишуть: «Убивство європейських жидів унікальне. Ніколи до того держава не приймала рішення - огульно, без залишку - винищити відібрану нею групу населення, включаючи старих, жінок, дітей, і реалізувати це рішення за допомогою державної сили так, що приналежних до цієї групи не лише вбивають усюди, де їх схоплять, але ще й везуть на велику відстань з однією метою: убити в спеціально створених для цього установах».

Давайте погодимося, що НС справді вдалося заховати всі докази цього безоглядного масового вбивства цілого народу, і перейдемо до наріжного питання: чи справді всі жиди, котрі потрапили до рук німців, “включаючи жінок, старих, дітей”, були “огульно, без залишку винищені”? Дати відповідь на це питання елементарно просто, для цього потрібно лише регулярно читати пресу й, читаючи, трошечки думати.

Почнемо наш рейд полями преси вільного світу зі статті в «Шпігелі» (№ 51, 1992 р.), яка має назву «І тоді я пішов у ніч». У ній йдеться про низку жидів, «котрі пройшли нацистський табір смерті й залишилися живі». Ось кілька прикладів:

A Ральф Джіордано, під час війни жив на волі, але під наглядом гестапо;

A Лео Байок, пережив війну в старому гетто в Терезієнштадте;

A Інгі Дойтчкрон, свою молодість у Німеччині під час війни описала в спогадах;

A Теодор Гольдштейн «був депортований нацистами у робочий табір Вулльхайде» і залишився живий; і т.д.

Про жидів, отруєних газом, у статті не йдеться. У тому ж номері «Шпігель» публікує інтерв'ю з «тим, що пережив голокост» – головою Центральної ради жидів у Німеччині Ігнацем Бубісом, який, до речі, є спадкоємцем іншого жида, «що пережив голокост», – Шмуля Галинського.

Затримаємося ще недовго на самому «інтелігентному» журналі і візьмемо номер від 4 вересня 1995 р. На стор. 152 там опублікована розмова з жидівським істориком Йосипом Рованом, про якого відомо, що за участь в Опорі він був депортований у Дахау. У цьому таборі він, природно, вижив, інакше «Шпігель» не проводив би з ним бесід. Проте, історики такої величини, як Рот, Джекел і ряд інших (всі – жиди) стверджують, що нацисти знищили жидів, «огульно, без залишку». Оскільки Рован не лише жид, але й учасник Опору, то йому смерть повинна була загрожувати подвійно, однак - ні, він вижив. Чи не диво?

Про інше диво нам сповіщає “Франкфуртер альгемайне цайтунг” у номері від 27 квітня 1995 р. Там розповідається про одного жида, учасника Опору, Арно Люстігера,

«що пережив і концтабір, і табір знищення». У якому «таборі знищення» він був, не повідомляється, але він явно в ньому вижив, інакше не зміг би в 1995 р. обдаровувати читачів нападками на «антисемітизм і псевдонаукові ревізіоністські твори».

Дивом віє від повідомлення "Нордвест Цайтунг", що виходить у фрісландському Ольденбурзі: у номері від 13 квітня 1994 р., у статті про Ізраеля Гутмана, головного видавця "Енциклопедії голокосту" говориться: «Ізраель Гутман народився в 1923 р. у Варшаві, в 1943 р. взяв участь у повстанні у Варшавському гетто і потім, до 1945 р., перебував у таборах Майданеку, Освенцімі, Маутхаузені й Гунскірхені».

Два з пройдених Гутманом табори вважаються «таборами знищення», і, от, учасник повстання, жид, проходить через них неушкодженим. Тут можливі три пояснення:

1. Недотепні нацисти, незважаючи на всі свої старання, так і не змогли знищити Гутмана, возячи його з табору в табір. Але тоді незрозуміло, чому вони не програли війну вже в перші дні?
2. Ми тут маємо справу із цілою низкою непідроблених чудес.
3. Німці взагалі не збиралися вбивати Гутмана, незважаючи на те, що він був жид і виступив зі зброєю в руках проти німецької армії. Вони інтернували його з міркувань безпеки, або тому, що мали нестаток у робочій силі можливо через дві причини водночас.

Яке із трьох пояснень ближче до правди? Нам здається - третє. Але розглянемо ще ряд прикладів.

<u>Родина Франк</u>

Трагічна доля цієї родини, на перший погляд, начебто підтверджує версію про знищення. Але так здається тільки на перший погляд. У серпні 1944 р. Отто Франк, його дружина Едіт і дочки Анна і Марго були відправлені з Амстердаму до «табору знищення» Освенцім, де вони, однак, знищені не були. Отто Франк залишився живий. Дружина померла в 1946, а їхні дочки - у таборі, але не від газу, оскільки тоді навіть відповідно до офіційної версії отруєння вже не проводилися. Вони померли незадовго до закінчення війни від тифу в Берген-Бельзені, куди їх евакуювали з Освенціму.

<u>Симона Вайль</u>

У Центрі сучасної жидівської документації Симона Якоб, котра народилася 13 липня 1927 р. у Ніцці, значиться «убитою газом». Пізніше під ім'ям Симони Вайль вона стала головою Європарламенту і французьким міністром охорони здоров'я. Її мати й сестри також пережили Освенцім і померли від тифу в Берген-Бельзені. Знову – трагедія, однак тут немає ніякої політики цілеспрямованого знищення, інакше всі троє були б убиті або ще у Франції, або в Освенцімі.

<u>Примо Леві і Бенедикт Каутський</u>

Будучи жидом і бійцем Опору, Леві після арешту не був убитий німцями, а посланий на примусові роботи в Освенцім. Він написав про це в книзі «І це людина?» Австрійський жид і соціаліст Каутський побував за роки війни в Бухенвальді, Освенцімі й ще раз у Бухенвальді, але залишився живий. Його 80-літня мати померла в грудні 1944 р. у Біркенау, отримуючи до останнього дня медичну допомогу.

<u>Елі Візель</u>

Лауреат Нобелівської премії миру, на думку якого кожен жид мусить відчувати «здорову чоловічу ненависть до німців», пережив Освенцім і Бухенвальд.

Можна було б навести ще дуже багато імен відомих жидів, що побували в «таборах знищення», натомість залишилися живими: «полювач за нацистами» Симон Візенталь, колишній президент кнесету Д.Шиланський, християнський демократ Ерік Блюменфельд, рабин Лео Баск, Юзеф Ціранкевич, Гершель Гріншпан, убивство яким німецького дипломата стало поштовхом до «ночі битого скла». Сюди ж відносяться всі, «що пережили голокост» і написали спогади, у яких на всі лади вирікають: «Я уник усього, щоб повідати вам, що відбулося з іншими».

Коли голокостників ставлять перед цими фактами, вони відповідають, що НС проводили комбіновану політику знищення. В «Енциклопедії голокосту» написано: «Після прибуття до Біркенау ув'язнених змушували якомога швидше покинути вагони... Офіцери СС робили «селекцію»: більшу частину оправляли до ГК, а меншу - на примусові роботи... Приголомшливе число жертв - чоловіків і жінок - негайно після прибуття в Освенцім 2 відправляли до ГК і не реєстрували». Проводили «селекцію» і в Майданеку. В «суто винищувальних таборах» геть усіх відправляли до ГК, у тому числі й працездатних, незважаючи на те, що німці відчували крайню потребу в робочій силі.

Не кажучи бодай і про те, що «селекція» суперечить основній версії голокосту, за якою винищували всіх, - вона також не збігається з фактами. Якби справа виглядала так, то в Освенцімі не реєструвати б старих людей, оскільки вони не годні для роботи. Непрацездатними були й діти. Їх повинні були б убивати відразу після народження. Проте, польська акушерка Station Станіслава Лещинська повідомляє: «У тих жахливих умовах я прийняла близько 3 тис. дітей. Незважаючи на страшенний бруд, комах, інфекційні захворювання та інші жахіття, відбувалося щось надзвичайне, неймовірне, але справдешнє. Одного разу табірний лікар велів мені скласти рапорт про інфекцію в породілей, а також про смертність серед матерів і дітей. Я йому відповіла, що ні серед матерів, ні серед дітей немає жодного смертного випадку. Лікар подивився на мене з недовірою й сказав, що навіть у кращих німецьких клініках не можуть похвастатися такими результатами». Славна акушерка, безсумнівно, сказала б, якби народжених такими самовідданими матерями дітлахів негайно убивали..

За даними С.Спілберга («Список Шиндлера») ще через 50 років після закінчення війни були живі 300 тис. тих, що пережили голокост, з яких 150 тис. будуть опитані перед кінокамерою до 1997 р. Американо-жидівська газета «Jewish Chronicle» писала 28 липня 1995 р.: «У цей час живі 250-300 тис. що пережили голокост. Арі Цев, що проводить інтерв'ю з 150 тис., уважає, що їх повинно бути 400 тис.».

Отже, через півстоліття після закінчення Другої світової війни поживають 250-400 тис. колись депортованих жидів. А скільки їх повинно було бути в 1945 р.? Як пише Вальтер Заннінг у своєму сенсаційному дослідженні «Ліквідація», у той період, коли нібито відбувалися масові вбивства, у сфері німецького панування проживало не більше 4 млн. жидів. З них, як визнано, далеко не всі були депортовані; переважну більшість французьких, бельгійських та італійських жидів взагалі ніхто ніколи не зачіпав.

Отже, що в такому випадку робити з наступними твердженнями:

A німці прагнули викорінити всіх жидів;

A у двох із шести «таборів смерті» убивали не всіх жидів, відбираючи працездатних;

A на інших чотирьох «фабриках смерті» знищували й працездатних, хоча з документів видно, що німці гарячково шукали жидівську робочу силу;

A у багатьох країнах і волосини не впало з голови жидів, хоча в тій же Бельгії не важко було заарештувати всіх жидів;

А з максимум 4 млн. жидів було знищено 5-6 млн., і навіть 11 млн. (Візенталь);

А через півстоліття після унікального геноциду, коли з 4 млн. було знищено 5-11 млн., 250-400 тис. жидів, що були в'язнями таборів, живуть і понині.

Розглянемо кілька прикладів із цих 250-400 тис. чудес. Жидівський гуморист Єфраїм Кітон жартує: *«Бачте, я був на шляху до табору знищення, але зміг втекти. Це просто диво!»*

Елі Візеля і його батька того ж вечора, як вони прибули до табору, відправили в палаючі ями, де, як ми пам'ятаємо, живцем спалювали дорослих і дітей. Обоє уникли смерті у вогні в такий ось спосіб: *«Нашій колоні залишалося 15 кроків (до ями). Я кусав губи, щоб батько не чув, як у мене стукають зуби. Осьдечки залишилося 10 кроків. Вісім. Сім. Ми маршували повільно, немов за катафалком власного похорону. Ось тільки чотири кроки. Три. Вони були зовсім поруч - ями з їхнім полум'ям. Я зібрав всі сили, щоб вискочити з рядів і кинутися на дріт. Глибоко в серці я попрощався з батьком, з усім всесвітом і мимоволі замурмотав:*

- йітгадал вейткадах хме рабах... Його Ім'я піднесеться, так святиться...

Неможливо! Два кроки відокремлювало нас від ями, коли нам наказали повернутись в бараки».

Після такого дарма чекати, коли прийдуть совєтські визволителі, - отже обоє добровільно приєднуються до відступаючих німців, і отут Елі і його батькові треба було пережити ще одне чудо: «Шепіт пройшов через наші ряди: селекція! Її проводили офіцери СС: слабких ліворуч, тих, хто може йти, - праворуч. Мого батька послали ліворуч. Я метнувся за ним. Офіцер СС у мене за спиною: «Назад!» Я загубився серед інших. Кілька есесівців почали мене розшукувати й улаштували таке «тохувабоху» (жид. «хаос»), що багато з людей перейшли праворуч, у тому числі і ми з батьком».

Також і в Бухенвальді Елі не раз вдається зіграти зі смертю злий жарт: *«У Бухенвальді щодня посилали на смерть 10 тис. чоловік. Я завжди опинявся в останній сотні перед дверима. Потім вони це припинили. Чому?»* Так, чому? Нам також дуже кортить довідатися.

Друга дружина Отто Франка уникла ГК у такий спосіб:

“Кожний ув'язнений повинен був представлятися окремо, і есесівки звіряли витатуювані на ув'язнених номера із внесеними у списки... Переді мною в одному ряду стояла Лоретта. Коли підійшла її черга, вона сказала:

- *Пані оберштурмфюрере, ми обидві відносимося не сюди. Нас помилково взяли з іншого барака!*

Есесівка заглянула в список.

- *Який у вас номер?*
- *А/6893.*
- *А мій - А/5271, - сказала я.*
- *Справді?*

Вістря олівця ковзнуло по аркуші, шукаючи наші номери... Двері вантажівки закрилися, і шоферові веліли їхати. А нас відправили до іншого бараку”.

Юдіт Трудді Біргер уникла смерті у свій спосіб:

«Тим часом я вже настільки близько підійшла до печі, що могла розрізняти обличчя польських ув'язнених, котрі кидали у вогонь живих людей. Вони хапали жінок абияк і запихали їх у піч головою вперед. ...І коли я побачила, що вже наступна черга моя - я заціпеніла... І тоді я почула голос. Це був сон? ...Там стояв комендант табору, низькоросла людина років 45-ти... Він заревів: «Геть цю дівицю

звідси!». Замість того, щоб спалити мене, як інших жінок, польські злочинці поклали мене на ноші...»

Біргер уникла не лише вогню, але й води:

«Не знаю чому, німецький кухар дав команду... Раптово він закричав: «Корабель занадто важкий! У воду жидів!»... Польські й литовські ув'язнені кинулися виконувати його наказ. У драматичному жесті я підняла руки й закричала щосили: «Слухай, Ізраїлю!».

...Раптово кухар велів усім зупинитися... Так жодна з 30 жінок не була кинута у воду».

Чимала низка див потрібна була для виживання членів зондеркоманди. Згідно з «Енциклопедією голокосту», назва «зондеркоманда» означає *«...групу жидівських ув'язнених, що працювали в ГК і в крематоріях. Через кілька місяців її члени знищувалися й замінялися новими»*.

Наш старий знайомий Міклош Ньїзлі був членом такої команди. Він пише: «Члени зондеркоманди не сміли залишати території крематорію, і через 4 міс., якщо вони занадто багато бачили, їх ліквідовували». Прибувши у травні 1944 р. до Освенціму, Ньїзлі, як зрозуміло з його класичного твору, бачив багато, Проте, ліквідований не був. Уже в грудні 1942 р. Шльома Драгон і Мільтон Букі прибули в Освенцім і відразу ж були спрямовані в зондеркоманду, але також і вони дожили до звільнення в 1945 р. Дивним чином, виходить, уникли 6 ліквідацій. Але найдивнішим є порятунок Филиппа Мюллера. Відповідно до його класичного твору «Особливе поводження», який має підзаголовок «Три роки в крематоріях і ГК Освенціму», він пережив (36:4) = 9 ліквідацій.

Фортуна не змушувала довго себе чекати й відносно інших членів зондеркоманди: Шмуля Файнцільберга (він же Станіслав Яновський, він же Касковський), Д.Пайсіковича, Хенріка Таубера, Авраама Драгона, Йосипа Закара, Якова Габаї, Шауля Хазана, Елезера Ейзеншмідта, Леона Кохена та ін.

Втім, якщо все-таки траплялося, що якийсь член зондеркоманди помирав, то перед своєю кончиною він завжди знаходив вільний час, щоб написати послання в зовнішній мир, запечатати його у пляшку, а пляшку закопати, щоб роками по тому її випадково знайшли. Так трапилося з невідомим жидівським автором, який приголомшив нас таким повідомленням:

«Якась молода полька ввійшла в ГК і перед голими присутніми вимовила коротку, але полум'яну промову, у якій вона затаврувала нацистських злочинців і закінчила такими словами: «Ми зараз не помремо, історія нашого народу увічнить нас, наша воля й дух будуть жити й розквітати, а німецький народ заплатить за нашу кров стільки, скільки ми тільки зможемо уявити собі...» Після цього поляки опустилися на коліна і урочисто промовили молитву... Із хвилюючою сердечністю вони в такий спосіб висловили свої почуття й надії, а також віру в майбутнє їхнього народу. Затим вони разом проспівали «Інтернаціонал». Під час співу прибув автомобіль Червоного Хреста, був пущений у камеру газ, і всі випустили дух у співі й екстазі, мріючи про братерство і вдосконалювання світу... І там стояла маленька дівчинка п'яти років і тримала за руку однорічного братика. Один з команди підійшов, щоб братика роздягнути. Дівчинка голосно викликнула: «Геть, убивця жидів! Не торкайся обагреними жидівською кров'ю руками до мого прекрасного братика! Я тепер його добра матуся і він помре у мене на руках... Гауптшарфюрер Мюль построїв усіх по чотири, і почав прострілювати зі зброї шеренгу за шеренгою (тобто одним пострілом чотирьох - Ю. Г.)».

Що скажуть майбутні покоління про час, у якому люди поголовно вірили в це? Не тільки члени зондеркоманд, але й члени команд, котрі рили ями смерті, для того щоб вижити в Освенцімі повинні були пройти через серію чудес, як це, наприклад, трапилося з жидом грецького походження Маврикієм Бенрубі: «Десять ям були готові прийняти мучеників. Поруч із цими відкритими ямами було ще декілька, засипаних землею; вони тяглися в зоні метрів на 300. Було видно, що засипали їх нещодавно. Ґрунт навколо був заляпаний світлим застиглим жиром, змішаним із кров'ю. Одержавши наказ, капо розділив нас на 2 групи. Деякі з наших товаришів схопили кирки й лопати і скочили до ям. Я з іншими товаришами пристав до зондеркоманди, щоб транспортувати трупи. Члени зондеркоманди зустріли нас градом каменів і піддали нас усім мислимим приниженням. Вони сміялися й бавилися, як злочинці, бажаючи цим сподобатися своїм спільникам - есесівцям. Стисло кажучи, це була подоба нацистського режиму в мініатюрі. У моїй команді нас лупцювали всі: капо, есесівці, зондеркоманда, а потім нас жбурнули на купу трупів, потішаючись над нашим страхом. Есесівці стріляли нас і щодня нам доводилося тягати наших убитих товаришів у табір, щоб вони були враховані на вечірній перевірці».

Уявимо собі: із червня 1942 р. по січень 1945 р. есесівці постійно стріляли копальників ям, і ті були змушені щодня тягати трупи вбитих товаришів у табір, проте Бенрубі 2,5 роки залишався в такій команді живий!

Ще більші дива, ніж ті, що відбувалися в Освенцімі, знадобилися Рудольфові Редеру, щоб вижити в Бельзеці, оскільки з 600 тис. ув'язнених там жидів жоден, згідно з Когоном/Лангбайном/Рюкерлем, не залишив цей жахливий табір живим. Ізраїльський дослідник Іцхак Арад на стор. 266 своєї книги про «фабрику смерті» повідомляє нам ще про п’ятьох, що вижили в Бельзеці. Редер, виходить, був один з п'яти. Незважаючи на те, що йому було 60 років, його направили в робочу групу жидів. Кілька місяців він жив серед «безсердечних монстрів, які із садистською насолодою робили нечувані злодіяння», і пережив не менше 80 акцій знищення, що змушує сполотніти від заздрості Филиппа Мюллера й Симона Візенталя.

Одного разу «безсердечні монстри» послали Редера з есесівцем за покупками. По дорозі есесівець заснув і Редер утік.

Про квазі-диво повідомила 5 серпня 1993 р. монреальська «The Gazette»:

«Одинадцятирічним підлітком Моше Пеєр не менше шести разів побував у ГК КТ Берген-Бельзен. І щоразу залишався живим, спостерігаючи весь жах умирання чоловіків, жінок і дітей, посланих з ним у ГК. До цього дня Пеєр не знає, як це він зміг пережити отруєння газом і не померти».

Ми цього теж не знаємо. Але не тільки маленький Моше виявився стійким проти отруєння синильною кислотою. Газета оповідає далі: «Пеєр і його сестра та брати - усе залишилися живі, і за ними ходили дві табірні жінки. А після війни Пеєр зустрівся зі своїм батьком і з його дружиною».

Закінчимо розгляд цієї дивної серії чудес заявою, зробленою базельським «Жидівським оглядом Макобі» у номері від 11 листопада 1993 р., у якому говориться: «Кожна жидівська людина, що походить від нашої парші (Parscha), може жити, знаючи, що жидівський народ не залежить від законів природи».

XIII. Число 6 мільйонів

А. Звідки узялася ця міфічна цифра?

Разом із ГК перетворилося на міф і число 6 млн. Але подивимося, звідки воно взялося. Уперше воно спливає в показаннях двох НС середньої ланки - у Дітера Вісліцені й Вільгельма Хеттля.

Вісліцені був шефом гестапо у Братиславі, свої свідчення він давав чеським комуністам, які його жахливо катували. Ціна таких визнань, природно, дорівнює нулю. Вісліцені міг назвати й 60 млн., аби тільки припинити тортури.

Хеттль був співробітником Адольфа Ейхмана в Головному управлінні держбезпеки. Про 6 млн. він, нібито, чув від Ейхмана. Після зникнення свого шефа Хеттль вирішив виплутатися з труднощів, зваливши на Німеччину провину, якої від нього зажадали союзники. Він був нагороджений за співпрацю: з нього не впала жодна волосина. Ейхмана ж в 1960 р. вивезли з Аргентини до Ізраїлю, де на показовому процесі світова судова бюрократія перетворила його в монстра і в 1962 р. знищила.

Але повернемося в 1942-й рік. Там ми натрапляємо на дивний факт: коли сіоністський активіст Наум Гольдман, який став згодом президентом Жидівського конгресу, вже у травні 1942 р. на прийомі в готелі «Балтімор» у Нью-Йорку заявив, що з 8 млн. жидів, що перебувають на теренах німецького панування, живих залишилося 2 або 3 млн. Тоді «голокост» тільки починався. Звідки Гольдман знав майбутнє число?

Але нашому здивуванню не буде меж, якщо ми звернемося до газети «Американські жиди», де про «голокост» говориться в номері від 31 жовтня 1919 р.: *«про знищення шести мільйонів жидівських чоловіків, жінок і дітей»*. Де і як той «голокост» здійснювався - з недоумкуватої писанини в газеті зрозуміти не можна, але число 6 млн. назване 7 разів.

Ось де знаходиться відповідь, чому неодмінно потрібна ця цифра: вона взята зі стародавності, це священне число запозичене божевільними політиками з Талмуду.

Б. Вольфганг Бенц і Вальтер Заннінг

Замислимося над тим, яку колосальну роль число 6 млн. уже не одне десятиліття грає в пропаганді. Дотепер була тільки одна спроба це число викрити. У 1991 р. авторський колектив під керівництвом професійного анти-антисеміта В.Бенца (він керує Берлінським інститутом досліджень антисемітизму) видав пухкий том під заголовком «Виміри смерті народу», де говориться, що в Третьому Рейху було знищено від 5,29 до 6,01 млн. жидів. А вісьмома роками раніше американець В.Заннінг у книзі «Вирішення» робить висновок, що на теренах німецького панування загинуло кілька сотень тисяч жидів.

Обидві книги проаналізовані Гермаром Рудольфом у його роботі, яка є загальнодоступною. Ми обмежимося лише коротким цитуванням з неї.

Щоб одержати число в 6 млн., Бенц і його команда вдаються до різних маніпуляцій, наприклад, до подвійної бухгалтерії, користуючись тим, що території під час Другої світової війни переходили з рук у руки. Рудольф розкрив подвійні підрахунки на 533193 жидів. Далі зовсім спокійно на рахунок німців заносяться сталінські чистки і депортації. У Польщі Бенц вважає вбитим кожного жида, що не

повернувся туди після війни. Виходить так, нібито книга Леона Ірі «Exodus» взагалі не була написана.

На відміну від Бенца, Заннінг веде підрахунок з належною увагою. У своїй книзі, заснованій винятково на жидівських і союзницьких джерелах, він показує, що після 1945 р. 1,5 млн. жидів виїхало з Європи до Палестини, США, Південної Америки та Австралії. Але ці 1,5 млн. ще не вирішують всієї проблеми. Іншу її частину варто шукати в СРСР. Згідно з даними перепису, в 1939 р. у Совєтській державі проживало 3,02 млн. жидів. За даними перепису 1959 р., їх там було 2,267 млн. Однак усі сіоністи сходяться на думці, що ця цифра надто занижена. По-перше, кожен совєтський громадянин може за власним бажанням назвати свою національність, і більшість, якщо не всі, асимільованих жидів називають там себе «рускімі». По-друге, совєтський режим був зацікавлений у тому, щоб під історію «голокосту» підвести необхідну базу, і тому навмисно почав після війни занижувати число проживаючих у країні жидів. 1 липня 1990 р., тобто через багато років після початку масової еміграції совєтських жидів на Захід, «Нью-Йорк пост» писала, посилаючись на ізраїльських фахівців, про 5 млн. жидів, що живуть у СРСР.

Природний приріст цієї групи населення, в умовах зростаючої тенденції до асиміляції та низької народжуваності, навряд чи міг бути настільки великий. Адже виходить, що до еміграції там повинно було проживати 6 млн. жидів, тобто в 2,5 рази більше, ніж у 1959 р..

То що ж відбувалося насправді? 1939 рік. Після розділу Польщі величезний потік жидівських переселенців рушив на Схід. А з початком німецько-совєтської війни більшість жидів - згідно з Заннінгом 80% - були евакуйовані, і німці їх навіть в очі не бачили. У грудні 1942 р. Давид Бергельсон, секретар Жидівського антифашистського комітету, заявив у Москві: «Завдяки евакуації була врятована абсолютна більшість жидів, що жили на Україні, у Білорусії, Латвії та Литві. Відповідно до повідомлень, що надходили з Вітебська, Риги та ін. міст, захоплених фашистами, там залишалися лише поодинокі жиди». Таким чином, більша частина польського, прибалтійського жидівства була абсорбована в СРСР. Але, незважаючи на це, британо-американська комісія в лютому 1946 р., коли сотні тисяч польських жидів виїхали на Захід, повідомляла, що там ще проживає 800 тис. жидів.

Отже, що в такому випадку залишається учиняти з міфом про знищення жидів у ГК?

В. Дослідження К. Нордлінга

Шведський професор Карл Нордлінг узявся дослідити долю 722 названих в «Енциклопедії юдаїка» жидів, що жили під час Другої світової війни на теренах німецького панування. Він установив, що 44% з них емігрували до початку 1942 р., 13% померли, 35% не були зачеплені депортацією, інші були депортовані й інтерновані, але залишилися живі.

Якщо виходити з 4,5 млн. жидів, що жили на теренах німецького панування, то 13% від їхнього числа становить близько 600 тис.; Заннінг нарахував рівно півмільйона; англійський ревізіоніст Стефен Галлен - 750 тис. Так з мозаїчних камінців складається образ того, що було насправді.

Поза сумнівом, втрата 13% населення була жахливою трагедією для європейських жидів. Однак і в інших народів втрати були такі ж, або навіть більше.

XIV. Слон, якого не помітили

Про те, що союзники, Ватикан і Червоний Хрест знали про долю жидів, оповідає багато книг. У них без кінця твердять про те, чому ніхто не прийшов на допомогу жидам. Неможливо уявити собі, щоб у Вашингтоні, Лондоні, Москві, Ватикані, Женеві не знали, що саме відбувається в Освенцімі та інших «таборах знищення». Американський автор Давид Віман, розглядаючи це питання, відкрито висловлює підозру, що винищення жидів було зроблене за спільної мовчазної згоди. Він і книгу свою назвав так: «Небажаний народ».

З 1942 р. у пресі курсували повідомлення про знищення жидів. Однак моторошним історіям про парові камери, ГК, вагони з вапном, про вбивства електрикою під землею тощо ніхто не вірив - ні уряди союзників, ні Ватикан, ні Міжнародний комітет Червоного Хреста. Ще у серпні 1943 р., коли вже існувала офіційна версія про отруєння газом 2-3 млн. жидів, американський міністр закордонних справ Корделл Хелл у начерку телеграми американському послові в Москві викреслив усі вказівки на ГК, як недоведені. Мартін Гільберт у товстій, багато документованій книзі «Освенцім і союзники» пише: «Назви й місце розташування чотирьох таборів знищення Хелмно, Треблінка, Собібор і Бельзець стали відомі в країнах союзників з 1942 р. Про ГК в Освенцімі мовчали до кінця 1944 р.». Але Освенцім був розташований у центрі промислової зони. Ув'язнені постійно контактували з вільнонайманими, а ті постійно відвідували свої родини. Далі, ув'язнених постійно перевозили залізницею з Освенціму до інших таборів (згадаємо родину Франк). Як ми вже показали раніше, існувала величезна кількість звільнених з таборів; особливо багато таких було раннім літом 1944 р., коли геноцид, як стверджують, досяг свого жахливого піку. Всі вони, ці десятки тисяч вільнонайманих, переміщених, звільнених, повинні або могли б бути свідками винищування людей, якого світ не знав.

Головне місце, де нібито відбувалися вбивства, – крематорій II у Біркенау, відповідно до наземної та аерофотозйомки, а також замальовок Джона Болла, був оточений невисоким парканом, і з усього табору можна було б щодня бачити чинені там убивства. Безпосередньо до крематорію III, другого за величиною місця масових убивств, примикало футбольне поле, де ув'язнені регулярно грали у футбол. Якби масові вбивства газом відбувалися насправді, то звістка про це за лічені тижні облетіла б союзні країни, над Німеччиною були б розкидані мільйони листівок, які сповіщали німецький народ про злочини його уряду. Але такого не сталося.

З кінця 1943 р. Освенцім постійно фотографувався з повітря. Якби на фотографіях було хоч щось, що вказує на масові вбивства, то англо-американські бомбардувальники без труда зруйнували б залізницю, що зв'язувала Освенцім з Угорщиною. Але вони цього не зробили. Чому? Тому, що на фотографіях не було нічого, що вказувало б на масові вбивства! Прихильники теорії знищення – такі, як Фавен і Віман, Гільберт і Лакер, дійшли до висновку:

- довго приховувати масові вбивства в Освенцімі було неможливо;
- союзники, Ватикан, і Червоний Хрест нічого не повідомили про масові вбивства в Освенцімі та не поворухнули пальцем, щоб врятувати жидів від ГК.

Єдиний можливий наслідок із цих кричущих фактів вивів американський ревізіоніст Артур Бутс:

«Я не бачу у себе в підвалі ніякого слона. Якби в моєму підвалі був слон, я безсумнівно б його побачив. Отже, у моєму підвалі слона немає».

XV. Сорочка Несса

У грецькому міфі розповідається про кентавра Несса, який, умираючи від стріли Геракла, порадив дружині Геракла Деянірі зібрати кров з його рани, просочити нею сорочку Геракла і, якщо той зрадить їй, надягти її на нього. Деяніра так і вчинила. Сорочка спочатку сподобалася героєві, але потім вона почала його пекти та заподіювати неймовірні страждання. Однак зняти її було неможливо, вона приклеїлася до тіла, і Геракл загинув у стражданнях.

Про цей міф варто було б подумати більш розумним вождям жидівства. «Газові камери» - це сорочка Несса, яку сіоністи вигадали півстоліття тому. Спочатку вона, у вигляді парових камер, палаючих ям і інших вигадок дикої пропаганди, слугувала інструментом помсти сильному ворогові - «фараонові» у Берліні, що зважився позбавити прав жидівський народ, насильно перевозити його та змушувати працювати. А потім сіоністи виявили, що брехлива пропаганда може приносити великий ґешефт. Німеччину примусили платити компенсації, на які почали зводити Ізраїль і утримувати сіоністські організації. До того ж, міф допомагає чинити непомірний психологічний тиск на німців. Відтак: до 1945 р. дозволялося критично висловлюватися про жидів, після 1945 р. - ні. Навіть найскромніша спроба взяти під сумнів методи дії сіоністів - клікою ЗМІ негайно піддається прокльону як антисемітизм. Усякий, хто промовив хоч слово проти жидів, ризикує бути підданим суспільному презирству, втратити роботу, а в ряді країн – бути покараним штрафом або тюремним ув'язненням.

Подібна безчесна гра могла б тривати нескінченно, якби не кляті ревізіоністи! Як після 1945 р. ГК дозволили сіоністам злетіти на немислимі вершини, так само уже в найближчому майбутньому їм доведеться скотитися із захоплених висот - з усіма наслідками, що з цього випливають.

Дивовижна зброя, яка дотепер діяла безвідмовно, зі страшенною силою починає повертатися проти сіоністів. З їхньої вини не лише в Німеччині, але всюди у світі жиди - та їхня більшість, що особисто не винна у створенні брехні голокосту - випробує на собі холодне презирство. Оттоді вони захочуть скинути з себе «сорочку Несса», але вже не зможуть цього зробити.

До другої половини 70-х років офіційна версія голокосту трималася непохитною. Втім, уже й тоді були мужні люди, що викривали неправду. Поруч із Полем Рассіньє, піонером руху ревізіоністів, виступав цілий ряд авторів: Маврикій Бардес - спочатку вірив у ГК і лише заперечував число жертв, Еміль Ареті, Ервін Шеборн, Тіс Крістоферсен, Хайн Рот, Франц Шейдль, Вольф Дітер, Ричард Харвуд і деякі інші. Однак їхнім аргументам не вистачало наукової бази, щоб пробити більший пролом у стіні неправди. Першими ревізіоністами не був розкритий найслабший пункт в історії «голокосту» - його абсолютне технічне безумство.

«Голокост» у силу своєї історичної й технічної абсурдності з самого початку сам у собі містить своє спростування. Рішучого прогресу в дослідженнях ревізіоністів домігся Артур Бутс в 1976 р., опублікувавши книгу «The Hoax of the Twentieth Century» (Містифікація XX століття). На початку 1979 р. Вільгельм Штегліх опублікував «Міф Освенціму», де розкрив хиткість створеного про нього уявлення. Незадовго до того Робер Форіссон відкрито виступив зі статтею, у якій указав на технічну неможливість існування ГК. Разом зі шведом Дітлібом Фельдерером - тоді ще нікому невідомим - Форіссон провів природно-наукові дослідження в «таборах знищення» і опублікував їхній опис. Бутс, Штегліх, Форіссон почали відлік часу, що залишився до моменту смерті міфу. І тоді, 30 років по закінченню війни, сіоністам і їхнім хлопчикам на побігеньках у політиці й

ЗМІ було наказано: ані кроку назад! ГК вже надійно стали символом унікальності жидівських страждань, символом, яким не бажали жертвувати, щоб не потрясти основи, на яких тримався післявоєнний світовий порядок.

Бариші від великої неправди лише зростали. Заради них пропаганду «голокосту» у підвладних ЗМІ роздмухували до шизофренії. Донині відбувається так, що чим далі в минуле йде війна - тим більше розпаленілим стає цькування, в усе більшому числі країн надягають тоталітарні намордники, приймають заборони на свободу думки. Протягом ще якогось, але вже короткого часу, знов-таки буде удаватися кидати ревізіоністів за ґрати, однак злам монополії на інформацію прискорює кінець найбільшої у світовій історії брехні.

Сьогодні сіоністам хотілося б замість 6 млн. отруєних газом говорити про 3 млн. померлих від тифу та недоїдання. Але запізно. Газові камери існують не тільки в підручниках історії, але, як «очевидні факти», у судових актах. Якби вдалося довести, що німці отруїли газом, ну, хоча б кілька тисяч, то катастрофу ще вдалося б затримати. Однак не можна довести жодного отруєння, тож ГК - це не перебільшення, яке виникло в післявоєнній атмосфері, а брехня з самого початку.

У голландській газеті «Intermediair» 15 грудня 1995 р. з'явилася довга стаття жида Міхеля Картека, у якій він знижує число вбитих газом до 700-800 тис. Інші (5 млн.), стверджує він, були «розстріляні, забиті на смерть, повішені». Чи не є стаття якимсь зондом, запущеним щоб перевірити реакцію громадськості на нову версію «голокосту»? Якщо так, то чекати на неї доведеться недовго. Цікаво буде довідатися, як ідеологи «голокосту» розділять ці 700 тис. по 6 «таборах знищення», як пояснять вони нам свою відмову від «очевидного»?

Може статися, що «вільна демократія» ненабагато переживе кінець «голокосту», оскільки й поза Німеччиною не повірять жодному слову його творців та політиків. Втрата довіри буде просто смертельною в умовах загальної економічної та соціальної кризи, проти якої правляча кліка не знає жодного рецепту. Супостат вільних народів носить «сорочку Несса» і йому її ніяк не зняти, а вона палить його з кожним днем усе більше й більше.

Висновок

Що сталося, якби доводи ревізіоністів були прийняті?

Давайте уявимо собі, що офіційна версія «голокосту» буде офіційно визнана помилковою, буде визнано, що в Третьому Рейху переслідування жидів відбувалося, а знищення - ні, що ГК, газові автомобілі, як і відрізані німецькими солдатами ще під час Першої світової війни дитячі руки, мило й абажури з жиру і шкіри жидів - все це є пропагандистським гарячковим маренням; що на теренах німецького панування загинуло не 6 млн., а близько 500 тис жидів, до того ж у переважній більшості – через сипняк і нестатки в таборах і гетто, обумовлені нещастями війни. Які були б наслідки визнання всього цього? Можна без особливої фантазії відповісти на це питання так:

- у світі здійнялася б хвиля негативного ставлення до жидів, у тому числі й до зовсім не винних у фабрикації неправди;

- Ізраїль виявився б у повній ізоляції. Навряд чи нежиди продовжували б тоді й надалі підтримувати державу, побудовану на афері такого калібру;

- Німеччиною прокотилася б хвиля націоналістичних настроїв. Політики, інтелектуали, історики, журналісти були б змушені визнати, що вони сприяли безмежній ганьбі свого народу;

- довелося б знову відкривати дебати про націоналізм;

- націоналізм (не плутати з імперіалізмом), як засіб дотримання національних інтересів і національної ідентичності, став би знову легітимним;

- не тільки в Німеччині, але й в інших країнах Європи можновладці були б повністю дискредитовані. Люди почали б ставити запитання: а в ім'я чиїх інтересів півстоліття засобами цензури й терору підтримувалася нечувана афера? Довіра до влади завалилася б остаточно.

Таким чином, ми бачимо, що викриття брехні «голокосту» мало б руйнівні наслідки не тільки для сіонізму, але й для політичної та інтелектуальної правлячої касти всього світу. Відбулася б переоцінка всіх цінностей. Минуле пішло б у небуття. Карти виявилися б перетасованими.

Так було б, і так буде.

Юрґен Ґраф

1996